

Dve vlasti na istoj teritoriji

Piše: Vojin Biljić

SPECIJAL

SRPSKI GLAS/IZDANJE BEOGRADSKOG GLASA • GODINA I • BROJ 8

Dragi čitaoci,

Pred Vama je specijalno izdanje "Srpskog glasa" povodom 5. rođendana Pokreta Dosta je bilo. Nedavno smo proslavili prvih pet godina maratonske borbe da od Srbije napravimo mesto u kome se lepo i rado živi, i mesto iz koga nam deca neće bezglavo bežati u inostranstvo.

I dalje smo na istom putu, hrabri i beskompromisni u borbi sa partokracijom i svima koji su doprineli da se u našoj zemlji već 30 godina ništa ne promeni. Ni milimetar nismo odstupili od našeg Programa u 20 tačaka koji smo za Vas pripremili i u ovom specijalnom izdanju.

Ovo izdanje "Srpskog glasa" predstavlja izbor naših najčitanijih tekstova iz svih prethodnih brojeva koje smo specijalno pripremili povodom našeg 5. rođendana.

Hvala Vam što nas čitate i podržavate. Mi ne odustajemo.

Redakcija "Srpskog glasa"

EU SE PRETVORILA U POLIGON ZA DOMINACIJU JEDNE DRŽAVE
I POKUŠAJ STVARANJA NOVE SVETSKJE SILE

Piše: Saša Radulović

Ima li alternative nemačkoj EU?

Piše: Branka Stamenković

Nada umire poslednja

Saša Radulović
tužio
Dojče Vele

DNEVNIK JEDNE POLITIČARKE:

Pet dana
u Strazburu

Mi ne odustajemo!

Dosta je bilo proslavio je 27. januara svoj peti rođendan. Kao redak autentičan grass-root pokret koji je nastao iz čistog nezadovoljstva građana Srbije koji decenijama čekaju da neko uvede red u državu, uspostavi vladavinu prava, izbori se sa korupcijom, partijskim zapošljavanjem, burazerskom ekonomijom, negativnom selekcijom državnih kadrova i parazitskom zloupotrebom javnog novca i resursa u lične i partijske svrhe, pokret DJB je za pet godina postojanja ostao dosledan svom osnovnom programu ukidanja partokratije i uvođenja reda u Srbiji, uprkos ogromnih izazova i stalnih napada kako sadašnjeg, tako i bivšeg državnog establišmenta.

Pokret Dosta je bilo nastao je 27. januara 2014. godine, na inicijativu Saše Radulovića koji je par dana pre toga podneo ostavku na funkciju ministra privrede u Vladi Republike Srbije. Tokom četiri i po meseca na toj funkciji, Saša Radulović je uveo potpunu transparentnost u rad ministarstva, zaustavio sulude štetne subvencije, odbio da potpiše štetne ugovore i krenuo da uvodi red u javna preduzeća kroz izradu njihovih ličnih karata. Nažalost, u tim svojim naporima nije imao podršku ostatka Vlade Srbije, već se na svakom koraku susretao sa opstrukcijama. Zbog toga je 24. januara podneo ostavku u Vladi i rešio da svoj dalji politički angažman gradi iz opozicije.

Za ovih pet godina, DJB je imao uspone i padove. DJB je pokazao da je dosledan i da ne odustaje. Teme koje je otvorio DJB dominiraju političkom scenom Srbije. Program DJB kopiraju sada već gotovo sve političke opcije, što je dobro za Srbiju. Bilo je mnogo pokušaja da se DJB razbije, da se kroz propagandnu mašineriju sadašnje i bivše vlasti, ponudama i "dobronamernim savetima" ubedi da promeni svoju politiku, da se negde utopi i legne na rudu. Ti pokušaji će ostati samo pokušaji.

Uprkos svim izazovima, DJB opstaje i ostaje veran svojoj izornoj borbi. Za pet godina postojanja ni za dlaku nismo odstupili od proklamovanih principa na kojima smo nastali, kao ni od svog izvornog programa kome je temelj državnička politika i zaštita interesa Srbije. DJB je autentična treća opcija, ni bivša ni sadašnja vlast, opcija koja okuplja građane kojima se patriotizam podrazumeva i koji ne žele da robuju bankarsko-korporativnom globalizmu. Ne skrećemo ni levo ni desno već vodimo politiku koja je u interesu građana i države Srbije, i za Srbiju u kojoj se lepo i rado živi. Sa štitom ili na štitu, Mi ne odustajemo!

Nada umire poslednja

Piše: Branka Stamenković

Za ovih 5 godina u politici moj najljući politički protivnik nije SNS, već depresija koja je obuzela građane. „Kako da vam verujemo?“, „Svi su tako pričali, dok nisu došli na vlast“, „Šta ako nas i vi izneverite?“

Svi su se iz opozicije zaklinjali u borbu protiv korupcije, da bi nakon dolaska na vlast nastavili da je promovisu.

Svi su se iz opozicije zaklinjali u slobodu medija, da bi nakon dolaska na vlast jednostavno preuzeli kontrolu nad njima od svojih prethodnika.

► **Poverovaće mi se tek kad dokažem da radim isto ono što i pričam, a da to dokažem ne mogu dok me građani ne dovedu u poziciju da to dokažem, za šta je, pak, preduslov: da mi poveruju**

► **Svi su se iz opozicije zaklinjali u slobodu medija, da bi nakon dolaska na vlast jednostavno preuzeli kontrolu nad njima od svojih prethodnika**

Svi su se iz opozicije zaklinjali u sređivanje biračkih spiskova i izmenu izbornog sistema, da bi nakon dolaska na vlast na to zgodno „zaboravili“.

Svi su se iz opozicije zaklinjali da će da srede i zdravstvo i školstvo, da bi nakon dolaska na vlast samo preuzeli netačnu mantru prethodnika da „nema para“.

Pitanja su, dakle, sasvim na mestu: kako da bilo ko sad, dok to isto iz opozicije pričam, poveruje meni?!

Odgovor nije jednostavan. Poverovaće mi se tek kad dokažem da radim isto ono što i pričam, a da to dokažem ne mogu dok me građani ne dovedu u poziciju da to dokažem, za šta je, pak, preduslov: da mi poveruju.

Raspetljavanje tog vrzinog kola nepoverenja i straha građana da će opet biti iznevereni zahteva mnogo više energije od borbe protiv svih partokrata koje decenijama unazad uništavaju Srbiju.

Zato ova borba koju vodim nije samo borba da dođem u poziciju da konačno uradim sve ono što su svi drugi obećavali, ali nikad nisu uradili.

Ovo je, pre svega, borba da se očuva nada da u Srbiji ikad može biti drugačije nego što je to danas.

Jer, ako ta nada umre – gotovi smo.

► **Ne možete se udružiti sa manjim zlom protiv velikog zla i očekivati da će prevladati dobro**

3

Glas razuma

SRBIJI JE POTREBNA TREĆA OPCIJA

Demontaža parazitsko - partijskog sistema

Vizija DJB je da od Srbije napravi društvo u kome se lepo i rado živi. Da bismo to postigli, moramo da postavimo sistem u kome je važno šta znaš, a ne koga znaš, koji je dobar za ljude koji žive od svog rada, a ne za parazite koji žive na grbači drugih.

Glavni problem Srbije je partokratija koja je pojela celo društvo. Srbija je postala privatna država privilegovanih partijskih kadrova. DJB je ušao u politiku na platformi borbe protiv partokratije. Naš proglas je glasio i glasi: “Mi ne odustajemo, dok ne ukinemo partijsko zapošljavanje, dok ne ukinemo tajne štetne ugovore, dok ne uvedemo univerzalnu socijalnu zaštitu i zdravstvenu zaštitu za sve, dok ne smanjimo namete na rad, dok ne ukinemo medijski mrak kojim se manipuliše građanima Srbije, dok zauvek ne razmontiramo parazitski sistem koji ubija Srbiju.”. Srbija mora da postane država koja radi u interesu svih građana.

U poslednje dve godine, teme koje je nametnuo DJB su postale glavne teme na političkoj sceni. Program DJB kopiraju svi i to je dobro, od borbe protiv partokratije i partijskog zapošljavanja, protiv tajnih ugovora, ukidanja nameštenih tendera i burazerske ekonomije, zakona o poreklu imovine, ispitivanje svih pljačkaških privatizacija do smanjenja nameta na rad, besplatnih udžbenika, overenih zdravstvenih knjižica za sve građane. Nadamo se da zaista i misle da ostvare sve ove stvari. Međutim, mi im više ne verujemo.

Da li su se bivši zaista promenili?

DJB ne veruje ni sadašnjoj vlasti, ni onoj pre nje. DJB ne veruje da su zaista iskreni kada ponavljaju naš program i govore o borbi protiv partokratije za uređeno društvo zasnovano na vladavini prava, poštovanju Ustava i zakona i nezavisnim institucijama sistema. Dok su bili na vlasti, i jedni i drugi, imali su priliku da sve ovo sprovedu.

Jedan od razloga zašto im ne verujemo je činjenica da u Srbiji postoje opštine i gradovi u kojima SNS nije na vlasti. To su Šabac, Paraćin, Čajetina, Novi Beograd, Stari grad. U svima njima političari koji su na vlasti rade suštinski isto što radi i SNS u ostalim opštinama: kontrolišu lokalne medije, nameštaju tendere, partijski zapošljavaju svoje kadrove. Vučić jeste gori od njih, ali za nas današnji Šabac ili Paraćin ili Čajetina ili Novi Beograd ili Stari grad nisu opštine i gradovi slobode, jer je u njima ista partokratija na vlasti od 5. oktobra do danas.

Drugi razlog je to što građani ne veruju u iskrenost ljudi koji su bili na vlasti, radili isto što i današnja vlast, a sada to kritikuju. Kad god neko ko je krao iznosi argument protiv bilo koga ko krađe danas, taj argument gubi na snazi. Dovoljno je da pogledate Skupštinu i vidite kako vladajuća većina na svaku argumentovanu kritiku odgovara sa: „A šta ste vi radili?“ I taj argument prolazi kod građana. Sve što ostaje biračima je gorak ukus u ustima i poruka: “Svi su isti”. Vlast i ne plasira poruku da su oni dobri, jer im niko to i ne veruje. Oni plasiraju poruku da su svi isti i da nema razloga da se bilo šta menja.

Da bismo sprovedi svoju viziju u delo, DJB mora da osvoji dovoljno glasova da bude stranka bez koje se ne može praviti vlast. Od glasača tražimo da nam daju glas i da nas svojim glasom dovedu u poziciju da bez nas drugi ne mogu. Mi ćemo to poverenje vratiti tako što ćemo biti garant da će se desiti demontaža parti-

► **Vlast i ne plasira poruku da su oni dobri, jer im niko to i ne veruje. Oni plasiraju poruku da su svi isti i da nema razloga da se bilo šta menja**

jskog parazitskog sistema i uspostavljanje sistema koji je u interesu građana. DJB je garant da u vlasti u kojoj mi budemo učestvovali neće biti partijskog zapošljavanja, tajnih ugovora, nameštenih tendera. DJB je garant da će se doneti Zakon o poreklu imovine i da će se procesuirati svi koji su se okoristili u pljačkaškim privatizacijama. DJB je garant da će Srbija dobiti besplatne udžbenike za svu decu i da će svi građani imati overene zdravstvene knjižice. DJB je garant da će se usvojiti Zakon o Kosovu i Metohiji. DJB je garant da će Srbija voditi državotvornu, a ne podaničku kolonijalnu politiku prema bilo kome.

Potreban kontrolor vlasti

DJB neće ulaziti u predizbornu ili postizbornu koaliciju, niti će sarađivati sa SNS-om i sa strankama koje su sa SNS-om u koaliciji na bilo kom nivou vlasti. Ovo sem strana koje čine republičku vlast isključuje i stranke LDP i LSV koje su sa SNS-om u koaliciji na Vračaru, u Novom Sadu, itd.

DJB neće ulaziti u predizbornu koaliciju sa strankama koje su zloupotrebljavale javne resurse dok su bile na vlasti, učestvovala u partijskom zapošljavanju, pljačkaškim privatizacijama, kontrolisale medije, nameštale javne nabave, pljačkale javne fondove, podržavale sulude subvencije i na njih uzimale partijski reket. Nećemo, jer im ne verujemo. One tek treba da dokažu da su se zaista promenile. To kako rade u Šapcu, Paraćinu, Čajetini, Novom Beogradu i Starom gradu nam govori da nisu.

DJB okuplja građane kojima se patriotizam podrazumeva. DJB je stranka zdravog razuma. DJB vodi državotvornu politiku i stoji na strani suvereniteta, a ne na strani korporativnog globalizma. DJB hoće da zaustavi pljačku Srbije koja traje već gotovo 30 godina.

DJB hoće promenu sistema, a ne samo puku promenu vlasti. DJB hoće da raskrsti sa ostacima socijalizma i komunizma, hoće Srbiju otvorenu prema svetu koja štiti svoje interese, vrednuje svoju slobodu i nije podanik

nikome.

Kada bismo pogazili bilo koji od ovih principa, DJB bi izgubio smisao svog postojanja. Mi mislimo da se ne možete udružiti sa manjim zlom protiv velikog zla i očekivati da će prevladati dobro. Ne možete mešati čisto i prljavo i očekivati da će se izroditi čisto. Zbog toga: ili sa štitom ili na štitu, DJB će samostalno izaći na sledeće izbore. Na našu listu su dobrodošli svi čestiti građani koji, kao i mi, žele promenu sistema i ukidanje partokratije u Srbiji. Na sledećim parlamentarnim izborima glasači će odlučiti da li im uopšte treba DJB kao kontrolor buduće vlasti. DJB se neće udružiti sa bivšom partokratijom kako bi se iza nje sakrio od odluke birača o tome da li želi ovakvu političku opciju ili ne.

Politička scena u Srbiji se danas deli na dva pola: jedan čine stranke sadašnje, a drugi stranke prethodne vlasti. DJB misli da je Srbiji potrebna treća opcija. DJB traži od građana da nas svojim glasom dovedu u poziciju da se bez nas ne može formirati buduća vladajuća većina. DJB traži od građana mandat da bude garant da neće opet, po treći put, sjahati Kurta da uzjaše Murta, već da će se suštinske promene zaista i desiti.

► **DJB je garant da će Srbija voditi državotvornu, a ne podaničku kolonijalnu politiku prema bilo kome**

EU koja podržava autokratu je prava adresa za zahteve sa protesta

Svaki protest bi morao da ima zahteve, da ti zahtevi budu razumni i da budu upućeni na pravu adresu. Zahteve treba da napišu građani, ne stranke. Zahtevi treba da budu iznadstranački. Stranke treba da podrže zahteve.

Vučić nema nameru da odseče granu na kojoj sedi: medijski mrak i manipulacija izborima. Prava adresa je EU koja podržava autokratu i bez koje bi grana na kojoj sedi pala.

Zahtevi treba da budu jednostavni, malobrojni i jasni svima. Iznadstranački. Glavni cilj su: SLOBODNI I FER IZBORI. Mislim da zahtevi treba da se koncentrišu na to da se postigne taj cilj. Zato je adresa za te zahteve EU, ne Vučić.

EU je koren problema sa autokratama na Balkanu. Usmeravanjem protesta ka EU, oni koji podržavaju EU će moći da provere licemernost EU pred velikim brojem građana. Za one koji su protiv EU, to je prilika da se uključimo u evropski talas nezadovoljstva protiv EU. Obe grupe su na dobitku. DJB je u ovoj drugoj grupi.

Recimo, protestne šetnje od ambasade do ambasade koje podržavaju autokratu i sve ovo što radi u Srbiji. Da mediji u njihovim zemljama prenesu kako je ispred njihovih ambasada u Beogradu protestovao veliki broj građana jer su njihove vlade zaboravile „evropske vrednosti“ i podržavaju Vučića.

Saša Radulović,
predsednik Programskog saveta DJB
i narodni poslanik

DJB podržao zahteve za fer izborne uslove

DJB je 14. decembra potpisao zajednički dokument o zahtevima opozicije za sprovođenje slobodnih i poštenih izbora. DJB je u skupštinsku proceduru pre godinu dana poslao tri zakonska predloga koji bi značajno smanjili mogućnost vladajuće većine da manipuliše biračkim spiskovima i krađe glasove. DJB je ključne odredbe iz tih zakonskih predloga uneo u zajednički tekst zahteva opozicije.

U Srbiji ne postoje uslovi za slobodne, poštene i fer izbore, javni medijski prostor se zloupotrebljava u propagandne svrhe vladajuće partije i njenih političkih satelita i guši svaku kritiku kroz najbrutalnije blaćenje, pretnje i pritiske prema političkim akterima, novinarima, aktivistima i građanima koji imaju drugačije političke stavove.

Temelj demokratije je smenjivost vlasti. Da bi politički sistem garantovao tu smenjivost, mora imati slobodne i fer izbore. Za ravno-pravnu političku utakmicu od suštinske važnosti su jednak pristup medijima i odvijanje izbornog procesa u demokratskoj atmosferi, bez izborne krađe i zastrašivanja glasača.

DJB POSTAO PUNOPRAVNI ČLAN ALIJANSE EVROPSKIH KONZERVATIVACA I REFORMISTA (ACRE)

Veliki evropski iskorak DJB

Na redovnoj godišnjoj konferenciji Alijanse evropskih konzervativaca i reformista (ACRE), koja je ove godine održana u Rimu od 21. do 23. februara, DJB je i zvanično primljen u članstvo ove evropske političke organizacije. ACRE je treća po snazi politička grupacija u Evropi koja okuplja političke EU-protivnike, EU-skeptike i EU-realiste našeg kontinenta. ACRE je opozicija vladajućim EU-fanaticima u Evropi.

- Sećate li se EEZ? Bio je to kul klub. Svi su želeli da mu se priključe. A sada imamo EU iz koje države počinju da beže. Nešto je u EU fundamentalno pogrešno. EPP već predugo upravlja Evropskom unijom. U maju će se održati izbori za EU parlament, i to je šansa da se nešto promeni. Nije nam potrebna birokratska Evropa niti federalistički sistem. Ono što nam je potrebno jeste unija suverenih država. Potrebna nam je demokratija, potrebno nam je da vlade država odgovaraju svom narodu, a ne da bezimeni birokrati donose odluke u ime svih, rekao je osnivač DJB-a Saša Radulović prilikom svečanog potpisivanja pristupnice.

Političke partije u celoj Evropi se udružuju u političke grupe koje ujedno čine i poslaničke grupe u različitim evropskim forumima kao što su to Savet Evrope i EU

parlament. EU-fanatici koji se bore za federalnu EU, nadnacionalnu super-državu, protiv suverenizma država Evrope i koji podržavaju autokrate na Balkanu imaju 4 poslaničke grupe i čine vladajuću većinu u EU-parlamentu. Najveća je EPP u kojoj je SNS, zatim S&D (socijaldemokrate) u kojoj su SPS i DS, zatim ALDE (liberali) i Zeleni.

EU-fanatici u ovom sazivu EU parlamenta na osnovu rezultata izbora 2014.

godine imaju skoro 70% podrške. Idu novi izbori za EU parlament u maju ove godine. Rezultati tih izbora će odrediti sudbinu Evrope u narednih pet godina.

Suverenisti su u porastu. Od Italije, preko Španije, Francuske, do Holandije, Danske i Švedske, talas suverenizma je zahvatio ceo kontinent. Jedino se još balkanske autokrate i poslušna opozicija kunu u parolu „EU-nema alternativu“. DJB se bori za Evropu suverenih država.

U okviru iste konferencije, doneta je odluka da DJB u Beogradu bude domaćin prve konferencije novoformiranog Ženskog pokreta ACRE u junu ove godine.

Dimitrije Gašić

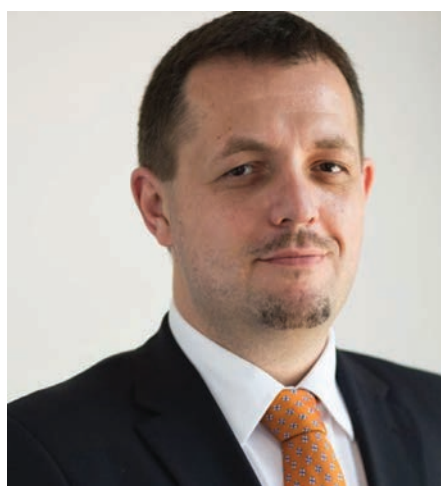
DA LI JE KONDOMINIJUM, KAO PRAVNO OBAVEZUJUĆI

Dve vlasti na

Ostvo Hans

foto: Toubletap/Wikipedia

Piše: Vojin Biljić

Otvorena pitanja između država u pogledu suverenosti na teritoriji nisu relevantna samo u Srbiji. Primera radi, Španija i Velika Britanija imaju otvorena pitanja u pogledu Gibraltara, koji je trenutno pod britanskom vlašću, ali problem suvereniteta nije rešen.

Slično je i sa nenaseljenim ostvom Hans, na koga pravo polažu Danska i Kanada. Iako je u pitanju nenaseljeno ostvo, zanemarljive površine bez ikakvih prirodnih reursa i strateškog značaja, konačno rešenje problema koji je nastao raspadom Društva naroda koje je Hans tretiralo kao dansku teritoriju, za razliku od UN, još nije postignuto. Kodnominijum, odnosno zajednička vladavina nad ovog teritorijom je moguće rešenje, koje se za ovo ostrvo nazire u budućnosti.

Kad smo već kod kondominijuma, treba podsetiti da čak i evropske države koje nemaju probleme granica imaju kondomijume. Austrija, Nemačka i Švajcarska nemaju jasno uređenu granicu u pogledu Bodenskog jezera. Iako Švajcarci smatraju da granica deli jezero po sredini, ovo pitanje nije uređeno konačnim sporazumom država i sve države vrše vlast na ovoj teritoriji. Mada bi se od uvek doslednih Nemaca očekivalo da sa suverenim državama koje i sami priznaju imaju taj čuveni pravno-obavezujući sporazum.

Primer konodiminijuma koji nikome nije sporan je Disktrikt Brčko gde vlast zajednički vrše dva entiteta u BiH – Federacija i Republika Srpska.

Previše je teritorija u svetu koje nisu zaokružene kao jasne državne tvorevine ili delovi suverenih država. Iz tog razloga, otvara se značajno pitanje – koji je to potencijalni okvir koji se može prihvatiti kod definisanja statusa Kosova i Metohije?

Jedino što nijednoj od država pomenutih u uvodu teksta nije sporno jeste to da nemaju nameru priznanja čak ni bezvrednih teritorija bilo kome, sve dok smatraju da polažu legitimno pravo na te teritorije.

Argumenti koji bi se pre mogli postaviti u primerima tih država poput faktičkog stanja (preko 90 odsto građana Gibraltara se na referendumu izjasnilo da pripada Britaniji, ali to ne ometa Španiju da polaže pravo na teritoriju), kamena oko vrata koji opterećuje odnose sa drugim državama, (doslovno primenljivo na ostrvo Hans), ekonomskog razvoja (distrikt Brčko) ili buduće izvesnosti

SPORAZUM, REŠENJE ZA KIM?

istoj teritoriji

► **Kosovo je moguće rešiti po uzoru na više različitih postojećih modela**

(Bodensko jezero), do sada se nisu čuli u ovim slučajevima. Dakle, svi argumenti kojima se pokušava pripremiti teret za priznanje nezavisnosti Kosova od strane Srbije jednostavno nisu i ne bi smeli biti opcija ni Srbiji kao što nisu opcija drugim suverenim državama.

Sa druge strane, u svim slučajevima spornih teritorija, međunarodno pravo suštinski omogućava osmišljavanje održivih modela koji mogu dovesti do trajnog rešenja vršenja vlasti na teritoriji, a predstavljaju vid kompromisa. Takav model bi morao u sebi sadržati pitanja koja su od značaja za zajednički život različitih entiteta, pre svega u svakodnevnim životnim pitanjima, pa bi samim tim morao biti kreativan.

Građani Farskih ostrva, primera radi, nemaju pogodnosti danskog pasoša niti

mogućnost da se smatraju državljanima EU, pa čak ni državljanima Danske, imaju svoju fudbalsku reprezentaciju, donose svoje zakone, na referendumu su se još odavno izjasili za nezavisnost, ali ih Danska smatra svojom lokalnom samoupravom. Istovremeno, ostvo Hans smatra svojom teritorijom bez bilo kakve autonomije. Izgleda da je Danskoj itekako odgovoralo da faktičko stanje i problem sa delom teritorije gde stanovništvo ne oseća pripadnost toj zemlji, reši tako što će njihove zahteve podvesti pod svoj Ustav sa visokim stepenom autonomije.

To svakako ne sprečava Ostrvljane da navijaju za svoju reprezentaciju, donose svoje zakone, uređuju svoj život. I Danska ih u tome ne sprečava.

Zaključak je jasan. Kosovo je moguće rešiti po uzoru na više različitih postojećih modela, uz kombinovanje delova tih modela, i uz dva suštinska uslova – Kosovo ne sme biti priznato od strane Republike Srbije kao suverena država, niti mu se sme omogućiti mesto u UN, i suštinski, model uređenja odnosa mora biti takav da omogući normalan život svima koji žive na toj teritoriji, što ne mora isključivati i pitanje podele sfera uticaja. Ako dođe do “podele”, bar će Danska to razumeti kao unutrašnju teritorijalnu organizaciju Farskih ostrva. Severni deo biće ostvo Hans, južni Farska Ostrva.

(Autor je član Programskog saveta DJB)

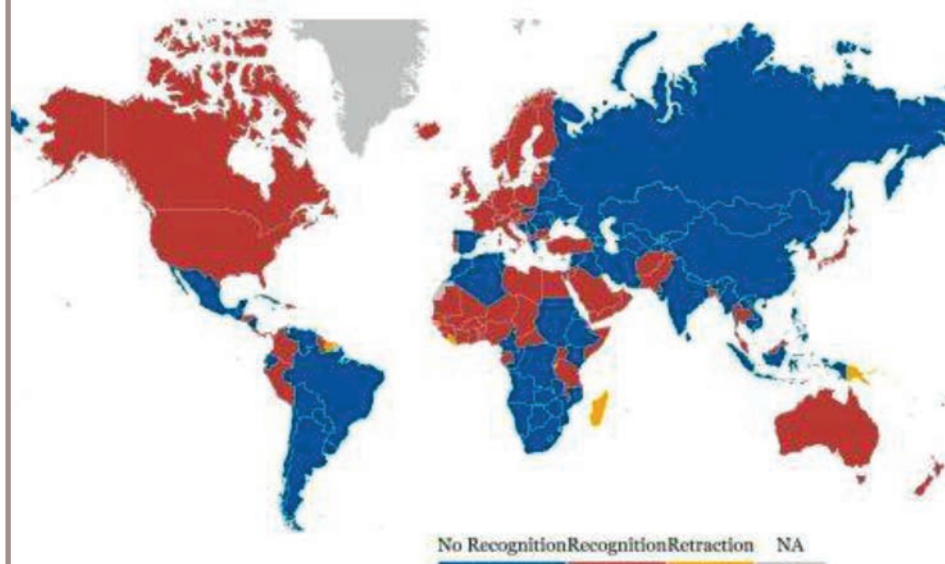
NE PREGOVARA SE SA ONIM
KOJI NE ISPUNJAVA DOGOVOR

Šta Srbija treba da radi u vezi sa KiM?

Ne ulazeći u celu štetnost Briselskog sporazuma i činjenicu da Srbija nika-
da nije ni trebala da ga potpisuje, Srbija treba da uradi sledeće:

1. Srbija treba da donese Zakon o Kosovu i Metohiji koji je presek Ustava Srbije i Rezolucije 1244, urađen po uzoru na Dansku i Farska ostrva čime bi Ustav Srbije ponovo počeo da vredi za celu teritoriju Srbije.
2. Da zamrzne pregovore u Briselu dok Priština ne osnuje Zajednicu Srpskih Opština (ZSO) na koju se obavezala pre šest godina u Briselskom sporazumu, dok ne povuče odluku o taksama i dok ne povuče zakon kojim se otvara mogućnost osnivanja vojske. Besmisleno je pregovarati sa nekim ko ne ispunjava dogovoreno.
3. Proglasi Briselski sporazum ništavim ako Priština u roku od tri meseca ne ispuni tačku 2. Sporazum sa nekim ko ga ne ispunjava je ništav.
4. Vрати organe Republike Srbije na sever KiM nakon tačke 3. posebno organe pravosuđa i policije.
5. Ima plan za reagovanje Vojske Srbije u slučaju da Priština pokuša bilo šta da uradi silom. Jediní način da odvratiš agresiju je da upoznaš sve sa posledicama agresije i neminovnom reakcijom države Srbije.

International Recognition of Kosovo (2008-2018)

Koliko zemalja je priznalo Kosovo nije relevantno. To i ova mapa pokazuje. Kosovo može da postane nezavisna država samo na dva načina: da Savet bezbednosti donese novu rezoluciju koja će poništiti Rezoluciju 1244 i dati im nezavisnost, ili ako Srbija sama pristane na to. Plan Nemačke je da uz pomoć vlade Srbije postigne pravno obavezujući sporazum između Beograda i Prištine i time dobije pristanak Srbije na nezavisnost Kosova. To je i predlog Haradinaja, Vučićevog koalicionog partnera.

Srbiji su potrebni državnici. Ozbiljni ljudi koji rade u interesu države i građana Srbije, ne poslušnici koji od kolonizatora očekuju podršku za ostanak na vlasti.

Saša Radulović, predsednik Programskog saveta DJB i narodni poslanik

► **Jedino što nijednoj državi, poput Velike Britanije, Nemačke, Španije, Danske, Kanade... nije sporno jeste to da nemaju nameru priznanja čak ni bezvrednih teritorija bilo kome, sve dok smatraju da polažu legitimno pravo na njih**

EU SE PRETVORILA U POLIGON ZA DOMINACIJU JEDNE DRŽAVE

Ima li alternative

Piše: Saša Radulović

Već više od deset godina glavna mantra vlasti u Srbiji je: „EU nema alternativu“. To smo slušali od prethodne vlasti i njene šarene koalicije, to danas slušamo od predsednika SNS-a i njegove šarene koalicije. To je ujedno i jedina politika. Iza tog slogana prošla je i pljačkaška privatizacija i urušavanje svih institucija sistema, i rasturanje pravosuđa, i urušavanje policije, i nestanak nezavisnih medija, i potpun medijski mrak, i partijsko zapošljavanje, i korupcija, i kupljene diplome, i plagirani doktorati, i siromaštvo građana, i izborne manipulacije, i pretvaranje Srbije u zemlju jeftine radne snage, i bežanje naše dece iz zemlje...

Sve to se dešavalo i dešava se pod „budnim“ okom EU administracije i magičnih poglavlja. EU birokrate nam konstantno šalju poruke da „Srbija ide u dobrom pravcu“ i da podržavaju ovu i ovakvu vlast. Kako je to moguće? Kako je moguće da podržavaju ovakav medijski mrak, urušavanje države, kriminal?

Za početak da konstatujem nekoliko važnih činjenica. Kao i sve druge zemlje koje se nalaze na evropskom kontinentu, Srbija je deo Evrope. Srbija je uvek bila i uvek će biti deo Evrope. EU nije Evropa. EU je politički pokušaj pravljenja prvo ekonomskog, a zatim i političkog sistema na evropskom kontinentu, koji pored ekonomske i političke ima i bezbednosnu dimenziju. Poučeni katastrofalnim posledicama dva svetska rata, SAD i saveznici su se značajno investirali u projekat evropske bezbednosti. Evropa je postojala i postoji. Da li će EU projekat opstati nakon što je postalo očigledno u šta se izrodio, to zavisi. U ovakvom obliku sigurno ne.

Gubljenje identiteta

EU se potpuno i iz korena promenila u poslednjih deset godina. EU više nije ono što je obećavala kako svojim građanima, tako i građanima zemalja koje bi da uđu u EU. EU birokratija postala je nadnacionalna superstruktura kojom upravljaju ljudi koje niko nije birao. EU se pretvorila u poligon za nemačku dominaciju i pokušaj stvaranja nove svetske sile sa jedinstvenom spoljnom politikom i sopstvenom valutom i vojskom. Male zemlje su u potpunosti izgubile identitet. Evro je postao okov njihovih ekonomija. Evrogrupa diktira ekonomsku politiku zemljama članicama bez pratećeg federalnog demokratskog parlamentarnog sis-

tema. To je neodrživo i – kako je to više puta kazao Janis Varufakis, bivši ministar finansija Grčke – kraj demokratije u EU. To u svojoj suštini nije demokratija već diktat. Rezultat je sistem koji pogoduje Nemačkoj i koji je napravio veliku dužničku krizu u Grčkoj, Španiji, Italiji, čak i u Francuskoj, mada Francuska ima dovoljno jaku privredu koja može da je nosi. Evro je glavno sredstvo te nemačke dominacije. Preko kredita koji se plasiraju prezaduženim članica-

► ***Ova i ovakva EU, EU podređena nemačkim interesima, neće opstati. Prva je otišla Velika Britanija. Sukob između SAD i Nemačke, odnosno između dolara i evra će se, izvesno, završiti pobedom dolara***

ma, uglavnom na jugu, Nemačka finansira kupce svojih industrijskih proizvoda, posebno auto-industrije.

SAD i Britanija su Balkan početkom 21. veka počeli da prepuštaju svom nemačkom savezniku. Sve što se dešava u Srbiji u poslednjih deset godina pod potpunom je kontrolom Nemačke. Nemačka se investirala u medije u Srbiji veoma rano. I štampane medije i TV. Ta medijska podrška bila je ključna i za dolazak Tadića na vlast i za kasnije skidanje Tadića i dovođenje SNS-a. Podrška koju predsednik SNS-a ima od kancelarke Merkel je potpuna. Frau Merkel prima predsednika SNS-a usred predizbornih kampanja, iako je, recimo, to u Nemačkoj zabranjeno. Nemački političari ulepšavaju sve izveštaje o Srbiji koji se uvek završavaju čudnim: „Srbija ide u dobrom pravcu“. Zašto to rade? Šta za to dobijaju?

Za Nemačku je Balkan izvor jeftine radne snage. Ne samo Srbija već ceo Balkan. Nijedna druga svetska sila se nije značajno investirala u Balkan. Samo Nemačka. Da napravimo jednostavnu računicu. Nemačka kompanija koja zaposli 1.000 ljudi koje će u Srbiji platiti 300 evra umesto 2.000 mesečno u EU, na godišnjem nivou ostvari ekstraprofit na neto platama od oko 20 miliona evra. Na 100.000 zaposlenih to je oko dve milijarde evra godišnje. Na porezima i doprinosima skoro dodatno preko milijardu evra. Ova računica nam i daje jednostavan odgovor zašto Nemačka nije mnogo zainteresovana da govori o vladavini prava u Srbiji. Zainteresovana je za političku stabilnost i autokrate koji mogu da joj garantuju njihove investicije. Za to im daju političku podršku. Nemački kapital je, osim banaka, zainteresovan da preuzme i sve preostale velike sisteme na Balkanu. U Srbiji to su pre svega „Telekom“ i EPS.

„Srbija ide u dobrom pravcu“

Druga važna stvar za Nemačku i kancelarku Merkel jeste podrška Srbije u rešavanju izbegličke krize. Azil je u Srbiji zatražilo preko 600.000 ljudi, što je nesrazmerno veličini zemlje. Samo mali broj njih je do sada dobio azil, ali po pravilima EU, ako migranti budu deportovani, vraćaju se u zemlju u kojoj su podneli zahtev za azil. Ljudima je naravno potrebno pomoći, ali to ne može Srbija na ovakav način. Migranti koji traže azil morali su da podnesu zahtev u zemlji u koju su prvo došli. Neobjašnjivo je da su migranti stigli

► ***Neshvatljivo je da veliki broj političara, i pored očigledne podrške Nemačke i krnje EU vlasti SNS-a u Srbiji, i dalje misli da će se EU rešiti Vučića čim im završi Kosovo. Ako im Vučić „završi Kosovo“, on će uz podršku Nemačke ostati da vlada još dugo***

prvo u Grčku, prošli kroz Bugarsku i Makedoniju, gde im nisu dozvolili ni da podnesu zahtev za azil, i da su ga tek u Srbiji zatražili. Očigledno je vlast u Srbiji napravila dogovor s Nemačkom po ovom pitanju, o kome građani Srbije ne znaju ništa.

Građanima Srbije se godinama prodaje san o blagostanju kada uđemo u Evropsku uniju. Prodaje se i san o dobronamernoj EU, zajednici naroda u kojoj su svi ravnopravni i koji zajedno odlučuju o svojoj sudbini. Prodaje se priča o velikim EU donacijama, pomoći. Da Srbija bez te

I POKUŠAJ STVARANJA NOVE SVETSKE SILE

nemačkoj EU?

pomoći ne može (donacije zaista postoje, i najveće su iz EU, ali su kap u moru i u najvećem delu idu stranim konsultantskim kućama za savetovanje i upravljanje projektima pomoći). Prodaje se priča o tome kako će altruistička EU urediti Srbiju za nas da nam bude bolje. Iza ovih priča o lepoj budućnosti vlast krije sopstvenu nesposobnost, korupciju i kriminal.

A šta praktični građani Srbije vide u EU? Najveći broj građana gleda svoju korist i vidi mogućnost da pobjegne iz zemlje i ode negde gde će moći sebi da priušti dostojanstven život. Jer ga u Srbiji ne vide. Vide zaštitu od novog rata na Balkanu. Rane su još sveže. Veliki broj građana smatra da imamo nesposobne, bahate i alave političare koji misle samo na sebe. Veliki broj građana vidi da imamo nesposobne, bahate i alave političare koji misle samo na sebe. Korumpirani političari na vlasti znaju da građani vide i da ne mogu da ih lažu da nisu korumpirani, pa onda primenjuju drugi pristup. Preko svojih medija ne ubeđuju građane da nisu takvi, već da su svi isti i da nema potrebe da ih menjaju jer će i svi novi raditi isto. A da sve to svakako nema veze i da je jedino važno da pristupamo EU i da nam je jedini spas da nam Evropska unija uvede red.

Da li je to realno? U čemu je interes zemalja EU da to

► ***Građani Srbije bi morali da se trgnu iz svog sanjarenja o romantičnoj EU i shvate da se san pretvorio u noćnu moru i da Srbija postaje logor za jeftinu radnu snagu pod vladavinom poslušnog i poniznog autokrate***

učine? Ono što se dešava na terenu je mnogo jasnije: vidi-mo poslušne autokrate na celom Balkanu koji mnogo bolje mogu da zadovolje njihove interese, i krnja EU i pre svih Nemačka upravo njih i podržavaju. O medijskim slobodama i vladavini prava čujemo samo onako usput bez ikakve stvarne političke volje da se bilo šta po tom pitanju uradi. Da li mislite da bi takav autokrata mogao da opstane na vlasti u Srbiji da nema ovakvu bezrezervnu podršku pre svega Nemačke, čije interese zadovoljava, a onda i ostatka krnje EU? Jedan od stubova njegovog ostanka na vlasti jeste rečenica gotovo svih EU političara: „Srbija ide u dobrom pravcu“.

Znajući sve ovo, neshvatljivo je da veliki broj političara, i pored očigledne podrške Nemačke i krnje EU vlasti SNS-a u Srbiji, i dalje misli da će se EU rešiti Vučića čim im završi Kosovo. Ako im Vučić „završi Kosovo“, on će uz podršku Nemačke ostati da vlada još dugo. Partneri koji ti rade posao ne puštaju se niz vodu. Ili se radi o slučaju „nada umire poslednja“ ili o nečemu drugom. DJB je u Skupštini dve godine i preko Skupštine i svojih poslanika član delegacija Republike Srbije u svim najvažnijim parlamentarnim forumima u Evropi, i za to vreme je postalo kristalno jasno šta se ustvari događa.

Ova i ovakva EU, EU podređena nemačkim interesima, neće opstati. Prva je otišla Velika Britanija. Sukob između SAD i Nemačke, odnosno između dolara i evra će se, izvesno, završiti pobedom dolara. Interesantno je i koliko se Ambasada SAD angažovala u poslednje vreme oko isticanja istorijskih veza između Srbije i SAD. I oni znaju gde su im saveznici. Možete misliti o Trampu šta vam je volja, ali Tramp niti je lud niti je budala. Drugo, SAD su ozbiljna zemlja i vode dugoročnu politiku koja se ne menja s promenom predsednika. Nije posao Srbije da voli ili ne voli Trampa, već da razume svetske geopolitičke odnose i njihove promene i postavi se prema njima. Bombardovanje koje su sprovele američke demokrate i britanski laburisti nećemo zaboraviti. To ne znači da treba da prespavamo i ove tektonske geopolitičke promene i da ne treba da zaštitimo naše interese u okviru tih promena.

Evropski san postao noćna mora

Nemačka nije niti će ikada biti saveznik Srbije niti će u regionu štititi njene interese. Interes Nemačke je što slabija Srbija. Istorija je tome uči. U tom kontekstu se može posmatrati i nemačka „kosovska politika“. Nemačka ima druge saveznike, kroz dva svetska rata, i štiti njihove interese. Savezništva su istorijska. Preci su im krvarili na istoj strani. To se jasno videlo tokom raspada Jugoslavije, u čemu je Nemačka imala veliku negativnu ulogu. Danas, gotovo trideset godina kasnije, na ruine ekonomija bivših jugoslovenskih republika ušle su nemačke kompanije. Neko će kazati – ko nam je kriv. Tačno je da smo krivi pre svega mi, narodi Balkana. Ali uloga i interesi imperijalnih sila, pre svega Nemačke, ne mogu se zanemariti.

Građani Srbije bi morali da se trgnu iz svog sanjarenja o romantičnoj EU i shvate da se san pretvorio u noćnu moru i da Srbija postaje logor za jeftinu radnu snagu pod vladavinom poslušnog i poniznog autokrate. Sva naša deca koja mogu da pobjegnu iz zemlje jeftine radne snage i partijskog zapošljavanja – beže. Ostaje biračko telo koje je kombinacija penzionera i slabo obrazovane jeftine radne snage. Birači koji bi nosili političke promene napuštaju zemlju jer su postali manjina.

Ironično je da SAD i Velika Britanija ponovo, osamdeset godina kasnije, vide odnose unutar Evrope mnogo jasnije od samih Evropljana, kao i opasnost od pokušaja da se od Evrope napravi poligon za dominaciju jedne države. Javljaju se i različiti novi pokreti unutar Evrope koji vide da je u EU nestala demokratija, da se ona otuđila od svojih građana i da su potrebne korenite promene. Zajednica naroda evropskog kontinenta je potreba. I zbog slobodnog protoka kulture, ljudi, robe, usluga i kapitala i zbog zajedničke bezbednosti. Ali niti je potrebna niti je moguća jedna spoljna politika, evropska vojska, evropska zajednička valuta, jer te stvari podrazumevaju nestanak zemalja članica i brisanje njihovog suvereniteta. To, jednostavno, u Evropi niti jeste niti će ikada biti moguće.

BREXIT – U ČEMU JE SUKOB IZMEĐU BRITANIJE I NEMAČKE EU?

EU - super država, na izdisaju

▶ **Glavni razlog i suština odluke o Brexitu jeste želja da se Britaniji vrati suverenitet, da se zakoni koji važe u Britaniji pišu u njihovoj Vladi i njihovom parlamentu, a ne u Briselu**

Piše: Saša Radulović

Gradani Britanije su u junu 2016. godine na referendumu doneli odluku da napuste EU. Na referendumu je glasalo 72 odsto registrovanih birača i od njih je 52 odsto glasalo za Brexit. Sukob mišljenja je bio otvoren pre referendumom. Svi su se koristili argumentima za koje su smatrali da su važni. Neki argumenti su bili i nategnuti, ali mediji u Britaniji nisu zatvoreni. Bi-Bi-Si je njihov medijski servis i podržavao je ostanak Britanije u EU, tako da ne možemo da kažemo da referendum nije bio fer. Čak je sadašnja premijerka Britanije, Tereza Mej, bila na strani onih konzervativaca koji su podržavali ostanak Britanije u EU. Slagao se neko sa Brexit odlukom ili ne, ona je doneta. Ako poštujete demokratiju, morate da poštujete volju naroda. Tereza Mej je jasno kazala da će poštovati volju građana.

Moć briselske birokratije

Vlada Britanije je nakon tog referendumom, kao odgovorna Vlada koja poštuje volju građana, raspisala i izbore i na tim izborima je ponovo pobedila britanska Konzervativna stranka koja je i raspisala referendum. Poštujući volju građana, britanska Vlada je odredila datum Brexita: 29. mart 2019. godine. Od tog datuma na dalje, zakoni i propisi koje donosi EU parlament, više neće važiti na teritoriji Britanije.

Kada kažemo Britanija, ustvari mislimo na Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Severne Irske. Velika Britanija se odnosi na zajednicu Engleske, Škotske i Velsa, ali se kod nas odomaćilo da za UK kažemo Britanija.

DJB je na poziv vladajuće britanske Konzervativne stranke prisustvovao početkom oktobra prošle godine

njihovom godišnjem kongresu. Tu smo razgovarali sa velikim brojem poslanika britanskog parlamenta, poslanika u EU parlamentu koji to od marta više neće biti, kao i sa članovima stranke i jedno je sigurno: danas su još više nego neposredno posle referendumom uvereni da su doneli ispravnu odluku. Čak i oni koji su bili protiv Brexita. Ponašanje EU nakon Brexita im je mnogo pomoglo u promeni mišljenja.

Glavni razlog i suština njihove odluke je da žele da

Britaniji vrate suverenitet. Da se zakoni koji važe u Britaniji pišu u njihovoj Vladi i njihovom parlamentu, a ne u Briselu, da ih izglasavaju njihovi izabrani poslanici koji su odgovorni njihovim biračima, a ne neke neimenovane EU birokrate i neimenovani poslanici za koje niko nije čuo, koji su izglasani na izborima sa izlaznošću od 20 ili 30 odsto i koji nikome ne polažu račune.

Gde je trenutno glavni problem oko Brexita? Britanija očigledno želi što bolje odnose sa EU i želi da postigne sporazum sa EU koji će međusobne odnose urediti tako da se poštuje suverenost Britanije, a da sa druge strane omogući što slobodniju ekonomsku, kulturnu, obrazovnu i drugu saradnju.

Kako obeshrabriti ostale da ne odu iz EU?

To što se dešava oko Brexita posmatraju i sve druge članice EU, posebno skandinavske zemlje. Mnoge članice nisu zadovoljne sadašnjim stanjem u Evropskoj uniji koja je, više nego očigledno, u poslednjih desetak godina postala poligon za dominaciju Nemačke koja svoju ekonomsku dominaciju pretvara u političku. EU projekat stvaranja super-države kojom upravlja EU birokratija koju niko nije birao, zajednička valuta i diktat evro-zone, kao i prateća politička centralizacija,

zajednička spoljna politika, vojska... što je zabrinulo mnoge evropske narode. Nemačka politika na Balkanu, politika podrške poslušnim autokratama i potpuna neosetljivost EU birokrata na urušavanje demokratije, slobode medija, rasturanje vladavine prava i potpuna podrška pretvaranju Balkana u izvor jeftine radne snage, govore nam da je EU napustila proklamovane vrednosti i zamenila ih golim kolonijalnim interesima svoje najveće zemlje.

EU birokratija jasno vidi opasnost da će i druge članice EU pratiti Britaniju, ako vide da je Brexit dobro prošao. Stiče se utisak da pokušavaju da stvari učine što težim i dogovor što gorim, kako bi obeshrabrili druge zemlje. To im se već obija o glavu, jer EU bi trebalo da bude klub čije članstvo zemlje žele, a ne da im se preti i da se kažnjavaju ako žele da ga napuste. Jer, ako je tako, EU nije klub, već više liči na zatvor, a članice EU na zatvorenike. Najveće zatezanje je oko granice između Irske i Severne Irske koje traži fleksibilnost obe strane.

Brexit će se desiti. Priče o novom referendumu su prilično neozbiljne. U interesu cele Evrope je da odnos EU i Britanije bude što bolji. Na nama je da razumemo šta to znači i da se ispravno postavimo prema tome. Uz Nemačku i Francusku, Britanija je najznačajnija zemlja u Evropi unutar zapadnog bloka.

U interesu cele Evrope je da odnos EU i Britanije bude što bolji. Britanija će sigurno razviti svoju posebnu evropsku politiku nezavisnu od EU. Sada je već izvesno da u Evropi neće postojati samo jedna organizacija država. Očekuje se da će i druge zemlje napustiti EU. Evropi je potrebna alternativa centralizovanoj EU super državi. Evropi su potrebne jedna ili više organizacija kao što je EFTA, koju trenutno čine Švajcarska, Norveška, Lihtenštajn i Island, koje će sve sarađivati zajedno, ali bez predavanja nacionalnog suvereniteta. Interes Srbije je da bude deo tih i takvih organizacija.

(Autor je predsednik Programskog saveta DJB i narodni poslanik)

DOPRINOS EVROPSKE UNIJE PROPADANJU SRBIJE

Pristupanje tapkanjem u mestu

Piše: Branka Stamenković

U početku je to bila sasvim solidna ideja: kao geografski deo Evrope, prirodno je da Srbija teži članstvu u zajednici evropskih država. Standardi koje EU očekuje da država-članica ispunji biće nam putokaz u procesu neophodnih reformi devastirane Srbije. A tu su i predpristupni fondovi, zahvaljujući kojima će nam EU velikodušno pomoći da te reforme finansiramo i sprovedemo.

Od te ideje, međutim, ostaše samo froncele.

Nesposobna, neinventivna, korumpirana i servilna politička „elita“ Srbije nikad nije ni nameravala da suštinski reformiše i uredi državu, jer uređenost sužava mogućnost zloupotrebe javnih resursa kojima se ta „elita“ hrani. Dok su im usta bila puna parole da „EU nema alternativu“, otvarali su i otvaraju poglavlja u pregovorima sa EU unapred znajući da će svaku reformu koja im ograničava bahato rasipanje javnih resursa obaviti isključivo na papiru, bez suštinske primene u praksi. S druge strane, svaku EU reformu koja ne zadire u njihov koruptivni svet oberučke su prihvatili, uopšte ne razmišljajući može li se ona sprovesti.

Pregovora o pristupanju, dakle, nema. Ono što naša korumpirana i servilna politička „elita“ naziva pregovorima, u stvari je prihvatanje apsolutno svega što se od nas traži, izuzev onog što ograničava njihovu mogućnost da bespoštedno isisavaju novac građana iz budžeta Republike Srbije u svoje partijske i lične džepove. Po toj formuli smo, na primer, u svim državnim i javnim institucijama i ustanovama uveli striktnu i potpunu zabranu pušenja, koja se u praksi krši uzduž i popreko bez ikakvih posledica za prekršioci, a s druge strane nam predlog novog Zakona o Agenciji za borbu protiv korupcije, koji bi ukinuo koruptivne duple funkcije – čami u nekoj fioci.

Ucenjeni građani

S druge strane ovog kaobajagi pregovaračkog procesa, sede zvaničnici Evropske unije i prave se nevešti. Gledaju u papir i potvrdno klimaju glavom, a na svaku parolu korumpirane srpske političke „elite“ da EU nema alternativu, horski ponavljaju da „Srbija ide u dobrom pravcu“. Pred svake izbore dolaze da podrže korumpiranu vlast, a kada im neko skrene pažnju na potpuni medijski mrak, na pretvaranje javnih medijskih servisa u propagandna glasila partije na vlasti, na manipulacije izbornim procesom i na činjenicu da se zakoni u Narodnoj skupštini donose na zvonice – evropski zvaničnici listom postaju Toše. Eventualno dignu jednu obrvu na srpske zvaničnike, koji u dahu objasne da je teško s ovim i ovakvim narodom lenjog mentaliteta izaći na kraj. „Aha“, spremno dočekaju to nesuvislo objašnjenje, zgodno zaboravljajući da su u svome životu i u svojoj državi sigurno imali posla s građanima koji potiču iz naroda tog navodno naopakog mentaliteta, i da su im iskustva bila sasvim suprotna.

Evropska unija nije više ono što je nekad bila. Početna ideja stvaranja zajedničkog ekonomskog prostora za slobodan promet ljudi, roba i usluga izvitoperila se u stvaranje prostora za političku i ekonomsku dominaciju Nemačke. Mesto Balkana u toj novoj postavci jasno je određeno: mi smo poželjan izvor jeftine radne snage za nemačke kompanije. Bez neophodne demokratizacije države i društva, to ćemo i ostati, jer samo demokratizacija može da nam obezbedi ekonomski razvoj i podizanje cene rada.

Prijateljski odnos Nemačke s našom korumpiranom političkom „elitom“, dakle, obostrano je šćardžijski. Dok Nemačka koristi našu radnu snagu da sebi smanji troškove i poveća profit, naša politička „elita“ uživa sve blagodeti bloki-

► **Prijateljski odnos Nemačke s našom korumpiranom političkom „elitom“ obostrano je šćardžijski**

ranog privrednog rasta Srbije. Građanin koji jedva sastavlja kraj s krajem i živi od danas do sutra nema kad da razmišlja o ekonomskoj budućnosti države i ucenjen je da na svako „Tri hiljade za gospodina“ kaže „Hvala“. Jer, deca moraju jesti. Ko ne pristaje na to ponižavanje, budućnost sebi i svojoj porodici planira izvan Srbije i ne glasa na izborima.

Novi geopolitički vetrovi

Pravac u kome Srbija ide, dakle, dobar je samo za našu korumpiranu političku „elitu“ i za Nemačku gladnu jeftine radne snage i profita. Pravac u kome idu životi građana Srbije, pak, daleko je od bilo kakvog pozitivnog epiteta.

Iz ovog beznadežnog scenarija naše trenutno trasirane budućnosti moguće je izvući se samo oslanjanjem na neke nove političke snage koje vlast ne doživljavaju kao priliku za zloupotrebu javnih resursa, već kao odgovoran i državotvoran posao. U interesu je Republike Srbije da potpuno preokrene ekonomsku viziju subvencionisanja stranih „investitora“ na koju su nas osudile dosadašnje korumpirane vlasti. U centru naše ekonomske politike mora biti razvoj domaćih firmi, a ne uvoz inostrane konkurencije domaćim firmama, i to skup uvoz koji plaćamo besmisleno visokim subvencijama i pogodnostima koje domaće firme nemaju, čime se

osigurava dugoročna blokada bilo kakvog privrednog rasta u Srbiji.

Dominacija Nemačke unutar Evropske unije već indukuje nezadovoljstvo među državama-članicama, a privukla je i pažnju SAD, čiji je predsednik Tramp nedavno EU po prvi put od Drugog svetskog rata do danas, svrstao u neprijatelje. Odnedavno Evropom duvaju neki sasvim drugačiji geopolitički vetrovi od kojih nam, kao ekonomski slaboj zemlji koja se potpuno naslonila na jednu stranu, zavetrine nema. Za razliku od evropskih zvaničnika, nemamo opciju da se napravimo Toše i sačekamo da sve prođe. Jer, straćemo. Mi moramo uhvatiti neki drugi pravac, po cenu da ga Brisel prestane nazivati dobrim. Našim aspiracijama da Srbija pristupi ovakvoj EU na ovakav način i s ovakvom političkom „elitom“ na vlasti potreban je ozbiljan SrEggit. Tek tada ćemo biti u situaciji da s Evropskom unijom istinski pregovaramo o obostranim interesima, umesto da, kao naša dosadašnja politička „elita“, slepo i bespogovorno prihvatamo sve što nam se servira. Jer ako ostanemo verni viziji zemlje jeftine radne snage, privredni rast i rast plata moći ćemo samo da sanjamo. I odoše nam sva deca u beli svet.

(Autorka je zamenica predsednika DJB i narodna poslanica)

DJB PODNEO IZMENE ZAKONA KOJIM SE SPREČAVAJU ZLOUPOTREBE KOD IZGRADNJE MALIH HIDROELEKTRANA (MHE)

Priroda Srbije bitnija od interesa pojedinaca

DJB je uputio u skupštinsku proceduru tri predloga zakona čijim usvajanjem bi se uveo red u oblasti izgradnje malih hidroelektrana. Izgradnja objekata u zaštićenim područjima prirode se ukida, a van njih samo uz izradu studije o uticaju na prirodnu okolinu i odobrenje nadležnih državnih organa.

Žrtvovanje prirodnih lepota Srbije, posebno naših reka, zarad finansijskih interesa pojedinaca povezanih sa vlašću nije u javnom interesu.

Predloženim izmenama Zakona o zaštiti prirode, utvrđuje se obaveza državnih organa da izvrše kontrolu svih započetih i izgrađenih objekata. Sve lokacije u zaštićenim područjima moraju biti vraćene u početno stanje u roku od 24 meseca o trošku države, uz obeštećenje investitora koji su gradili u skladu sa tada važećom zakonskom procedurom. U slučaju kršenja zakona, investitori bi bili obavezni da plate troškove vraćanja u prethodno stanje.

Sve štetne izmene zakona nije donela ova, već i prethodna vlast. Izmenama zakona iz 2010. godine otvorena su mala vrata za izgradnju objekata u zaštićenim zonama prirode. Uredbom donetom u aprilu 2012. godine ta vratanca su i iskorišćena. Nadležni ministar je bio Oliver Dulić. Zakon je potpisao Boris Tadić. Pre ove izmene zakona i donete uredbe, gradnja u zaštićenim područjima prirode nije bilo dozvoljena.

SNS ovaj štetan zakon nije promenio već je najnovijim izmena Zakona o planiranju i izgradnji izglasanim na zvoce bez skupštinske rasprave, krajem oktobra 2018, investitorima maksimalno olakšano dobijanje građevinskih dozvola. U zakon je uveden pojam "derivacioni cevovod", u tačku koja definiše linijsku infrastrukturu.

Time je omogućeno investitorima da bez saglasnosti vlasnika parcela grade derivacioni cevovod, gurajući reku u cevi preko tuđih parcela. Ovo je bio i ostao jedan od glavnih uzroka sukoba meštana i investitora.

U Zakon o proceni uticaja na životnu sredinu je tadašnja vladajuća većina 2004. godine ugradila prolaz da se

Uredbom određuje za kakve objekte je potrebno raditi studiju o proceni uticaja objekata na životnu sredinu. Uredba je prvi put doneta 2005. godine, a zatim je izmenama 2008. godine, za vreme ministra Olivera Dulića, odredila da za male hidroelektrane snage manje od 2MW studija nije obavezna, a da se za snagu veću od 2MW može traži-

ti. DJB je izmenom zakona uveo obaveznu procenu uticaja za sve hidroelektrane bez obzira na njihovu snagu i lokaciju.

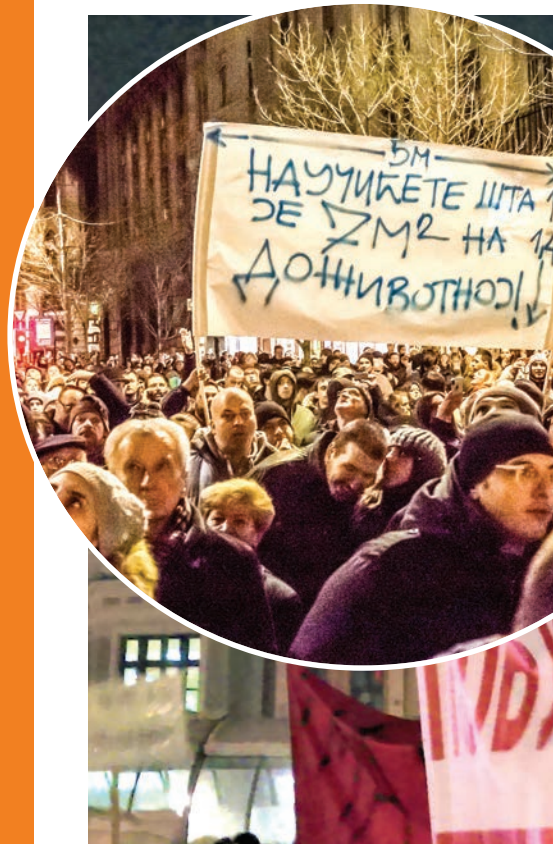
Sem članova DJB, meštane Rakite posetio je istog dana i narodni poslanik i predsednik Programskog saveta DJB Saša Radulović i tom prilikom im predstavio predloge zakona koji mogu biti rešenje njihovih problema.

- DJB najoštrije osuđuje neodgovornost ove i prethodne vlasti koje su dozvolile uništavanje prirodnih lepota Srbije zarad brze zarade investitora bliskih vlasti. Od uvođenja višestranačja u Srbiji, pre skoro 30 godina, vlasti se menjaju, ali burazerska ekonomija i korupcija ostaju. Kada dođe do smene vlasti, nova vlast štiti prethodnu, tako da i pored očigledne činjenice da je Srbija opljačkana, niko za to nije odgovarao. DJB će to promeniti, rekao je Radulović u Rakiti.

Redakcija Srpskog glasa

SUSRET "DVE SRBIJE"

A Đilas

Piše: Branka Stamenković

Nakon završetka protestne šetnje, petnaestak nas pridružuje se bakici koja već duže vreme sedi na autobuskoj stanici na Slaviji. Pored nje su dve ogromne, prepune kineske torbe. Čim je videla da smo se sjatili oko nje, upitala je: „A što nema autobusa?“

Kao iz topa, u ime svih nas, odgovorila joj je gospođa sa šeširom: „Pa, protesti su, gospođo!“

„Kakvi protesti?“ upitala je neobaveštena bakica s kineskim torbama.

„Pa, protiv Vučića, gospođo!“ odsečno joj je odgovorila gospođa sa šeširom.

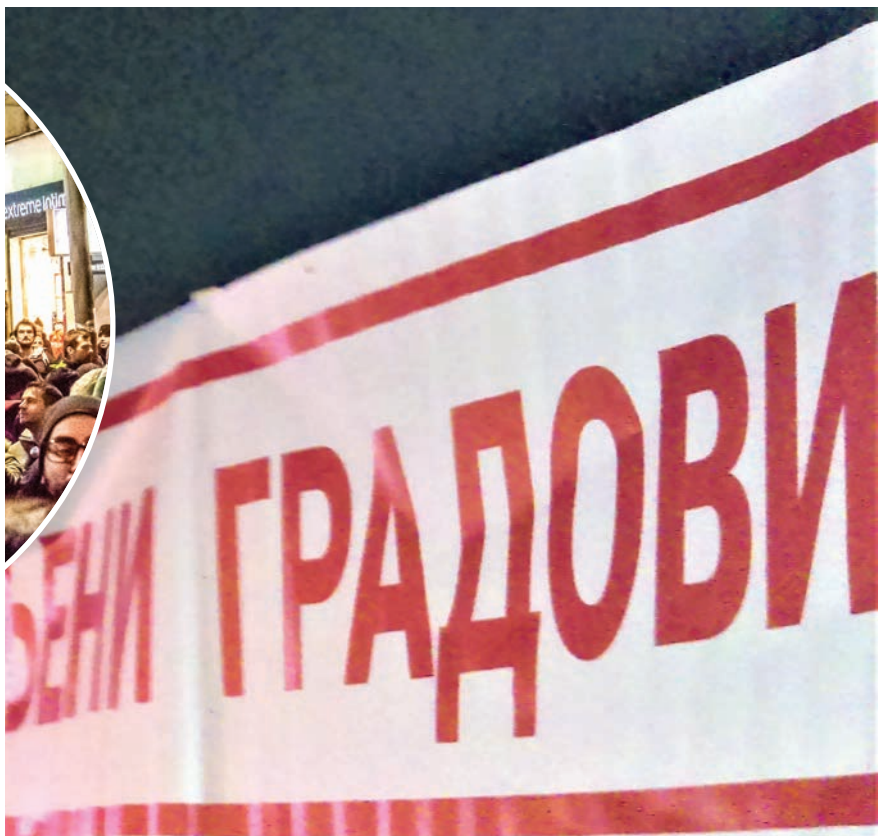
„A što protiv Vučića, šta fali Vučiću?“ bacila je međ' prisutne bombu bakica s kineskim torbama.

Prvi „okršaj“ odvijao se na liniji bakica s kineskim torbama – gospođa sa šeširom. Iz njega smo saznali da bakica ima 71 godinu, a gospođa sa šeširom 65. Prvoj su deca nezaposlena, drugoj su deca u inostranstvu. Prva smatra da joj deca nisu nezaposlena zbog Vučićeve politike, već zato što su neodgovorna i neće da rade, pa ona koješta prodaje na pijaci da popuni porodični budžet. Druga joj zamera što nije bolje vaspitala decu i objašnjava da je za sve kriv Vučić.

„A Đilas je bolji?“ defanzivno joj odgovara bakica s kineskim torbama.

Gospođa sa šeširom ne odgovara potvrdno, već vraća priču na Vučića, na penzije koje im je obema oteo i na sveopštu korupciju i krađu u vrhu vlasti.

je bolji?

„A Đilas je bolji?“ glasi novi komentar bakice sa kineskim torbama.

U razgovor se uključuje mlada devojka koja je do tog trenutka cupkala i, verujem, grizla jezik slušajući razmenu „argumenata“: „Gospodo, ja sam doktorand! Je l' Vama normalno da su meni tražili 3.000 evra da bi me zaposlili?“

Odličan primer, mislim se. Šta li će bakica sa kineskim torbama da odgovori na ovaj savršen primer korupcije? Ubrzo i saznajem.

„A Đilas je bolji?“

Količina agresije među okupljenima polako raste. U otvoren verbalni napad na bakicu sa kineskim torbama kreće i jedan sredovečni muškarac, veoma glasno: „Zbog takvih kao što ste Vi nam i jeste ovako kako nam je! Treba Vam zabraniti da glasate!“ I ostali počinju da se uključuju u „razgovor“ koji sve više liči na napad brojčano jače vojske na mnogo slabijeg neprijatelja.

Na apsolutno svaki „argument“, uvredu i otvoreni napad, gospođa sa kineskim torbama sasvim opušteno – na momente čak i sa osmehom u uglu usana – odgovara pitanjem: „A Đilas je bolji?“

Situacija postaje krajnje neprijatna. Užasava me količina agresije s kojom su okupljeni krenuli da „ubeđuju“ bakicu s kineskim torbama da s njom nešto nije u redu, pa i da je vređaju. „Molim vas, nemojte da se svađate! Oni to i hoće!“, bilo je sve što sam rekla.

Ubrzo je došao i prepun autobus. Bakica s kineskim torbama je odmah po ulasku odvažno digla mladića koji je sedeo najbliže do vrata sa: „Ustani da sednem“, a ja sam do naše krajnje destinacije (jer, izgleda da smo komšinice) stajala tik pored nje i razmišljala kako je moguće da druga Srbija misli da ovako agresivnim i arogantnim tretmanom prve Srbije ikad može da dođe u situaciju da išta u Srbiji promeni?

Najzanimljivije od svega mi je to što apsolutno niko od šetača na autobuskoj stanici baš nijednom nije odgovorio potvrdno na desetak puta postavljeno pitanje „A Đilas je bolji?“. Obe Srbije znaju da nije, s tim što se prva Srbija pomirila s tim da su svi isti, pa gleda svoja posla i kako da preživi bez obzira na to ko je na vlasti, dok druga Srbija i dalje mašta o rešenju u vidu manjeg zla.

Kako ta druga Srbija misli da se vlast u Srbiji ikad može osvojiti bez glasova prve Srbije, nije mi jasno? Ili, ako je svesna da bez njih ne može, nije mi jasno otkud im ideja da će do nje dopreti arogancijom, optuživanjem i uvredama, namećući svoje umišljeno „rešenje“ manjeg zla?

Plašim se da se od tog 'leba manjeg zla najesti nećemo, jer... dok bakica sa kineskim torbama ne poveruje da nisu svi isti, promene neće biti. Đilas je u to, očigledno, ubediti neće.

(Autorka je predsednica Dosta je bilo i narodna poslanica)

EKONOMSKO ZLO KOJE SE NADVILO NAD SVETOM

Nevidljiva ruka monopola

Piše: Saša Radulović

Koliko puta do sada ste čuli za “nevidljivu ruku tržišta” koja dovodi do ekonomskog napretka čovečanstva samo kada je oslobodite tereta državne regulacije i pustite da nevidljivo radi? Ova ekonomska besmislica se prodaje građanima planete decenijama preko najuglednijih svetskih medija i od strane elitnih svetskih ekonomista i političara koje ti ugledni svetski mediji promovisu u elitu. Izgleda kao da iza te besmislice zvane “nevidljiva ruka tržišta” stoje neki nevidljivi interesi nevidljivih ljudi.

Levičari ovu ekonomsku besmislicu nazivaju neoliberalizmom. Desničari govore o uništavanju države, porodice i tradicionalnih vrednosti. Možda je mnogo primereniji izraz ekonomski kolonijalizam ili novi kolonijalizam. Ekonomsko sredstvo za ostvarenje kolonijalizma je monopol.

Glavna odlika liberalne ekonomije je slobodno tržište. Ne tržište slobodno od regulacije države, jer bez dobre regulacije države nema ni slobodnog tržišta, već tržište slobodno od monopola. Slobodno tržište je tržište koje buja od slobodne konkurencije preduzetnih ljudi koja dovodi do inovacija, napretka, smanjenja cene i povećanja kvaliteta. Slobodno tržište je sušta suprotnost monopolu. Monopol ubija slobodu, ubija inovacije, ubija napredak, dovodi do rasta cena i pada kvaliteta. Sve ovo se radi pod opravdanjem “ekonomija skale”, da velike svetske korporacije donose dobro čovečanstvu jer mogu na većoj skali da proizvode jeftinije proizvode.

Monopol je ekonomsko zlo. Ekonomsko zlo za sobom povlači i političko zlo kao garanta održanja ekonomskog zla. Političko zlo teži političkom monopolu. Politički i ekonomski monopol teže medijskom monopolu. Medijski monopol psihološki ubija stanovništvo. Politički monopol uništava demokratiju.

Gde sve imamo monolope na svetskom nivou? Stvoreni su svetski monopoli na gotovo svim ekonomskim poljima: nafta, energenti, dijamanti, zlato, dragi metali, prehrambeni proizvodi, poljoprivredni proizvodi (GMO), pića, kozmetički proizvodi, farmacija, banke, osiguranje, mediji. Ovi monopoli uništavaju suverenitet država i njihove industrije i podvode ih pod svoju kontrolu.

Ekonomski, medijski i politički monopol nisu ravnopravni. Na vrhu hijerarhije stoji ekonomski monopol. Vlast imaju oni koji imaju ekonomsku moć. Ostali su paraziti koji se hrane na tom pojilu.

Na vrhu piramide ekonomskog monopola se nalazi bankarski monopol koji je praktično monopolizovao najvredniju industriju: štampanje novca. To je monopol svih monopola. Zato se i svetski globalizam i novi kolonijalizam mogu nazvati jednim imenom: bankarski globalizam. Jer banke poseduju sve.

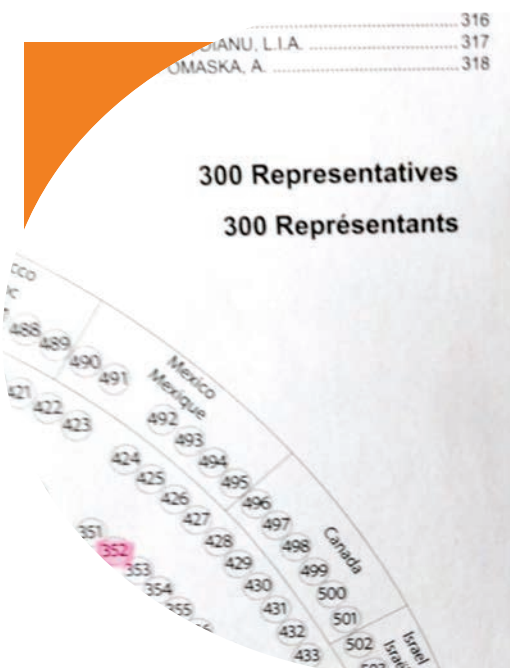
Jedini gori monopol od državnog monopola je privatni monopol. Socijalizam, odnosno komunizam je politički monopol koji upravlja ekonomskim i medijskim monopolom i koristi silu za svoje održanje. Bankarski globalizam je ekonomski monopol koji upravlja političkim i medijskim monopolom i održava privid demokratije i izbora. Obe ideologije su totalitarne ideologije koje ubijaju svaku konkurenciju, slobodnu misao, slobodu ljudi kao takvu.

Interesantno je da i levičari i desničari vide ekonomski kolonijalizam kao neprijatelja slobode čovečanstva, a u isto vreme, zato što veruju u različite ciljeve borbe protiv tog neprijatelja, ne vide da im je taj neprijatelj zajednički i da nosi veće zlo od svih drugih zala ovog sveta. Od međusobnih razlika ne vide zlo koje ih zajedno porobljava. U kreiranju tih mnogo manje važnih podela među ljudima, medijski monopol ima ogromnu ulogu.

► **Monopol ubija slobodu, ubija inovacije, ubija napredak, dovodi do rasta cena i pada kvaliteta**

Pet dana

Piše: Branka
Stamenković

Branka Stamenković, narodna poslanica i predsednica DJB, bila je deo naše delegacije na nedavno završenom zasjedanju Skupštine Saveta Evrope u Strazburu. Svakodnevno je na svom „Fejsbuk“ profilu u formi dnevnika prepričavala dešavanja iza kulisa ovog svetskog događaja. Prenosimo vam u celosti Brankin „izveštaj“ iz Strazbura.

Ponedjeljak, dan 1.

Scena 1: Ubrzo nakon registracije nadoh se oči u oči sa šeficom naše delegacije koja je odmah počela da me prekora što joj se nisam još u Beogradu javila da mi objasni da ne mogu da budem delegat jer nemam svoju poslaničku grupu. To mi mrtva 'ladna priča dok ja pred njom stojim, a akreditacija delegata Saveta Evrope mi visi oko vrata. Lud zbunjenog!

Scena 2: Naša sekretarka mi objašnjava da samo ona prijavljuje govornike online „u dogovoru sa šefom delegacije“, kao i da obično govori šef delegacije. Pokušavam da zamislim dogovaranje s Tomićkom. „O čemu biste Vi pričali, Branka?“ „Pa, ja bih malo o medijskom mraku u Srbiji, o činjenici da opozicija nema apsolutno nikakav pristup medijima i da su mediji pod totalnom političkom kontrolom SNS-a.“ Hm. Šta ako se ne dogovorimo? Odlučujem da pitam Toma, generalnog sekretara moje poslaničke grupe u SE, postoji li u tom slučaju mogućnost žalbe? Tom me odvodi u „Table Office“, službu u kojoj mogu sama da se prijavim za reč. Ja – mrtva srećna što ne moram uopšte ništa sa SNS-om da se dogovaram!

Scena 3: Na radnoj večeri moje poslaničke grupe malo razgovaram s poslanikom Gornjeg doma britanskog parlamenta koji mi sedi s leve strane i koji je protiv Bregzita, a malo s poslanikom Donjeg doma koji mi sedi s desne strane i koji je za Bregzit. Nijedan ni drugi nisu znali da je njihov kolega poslanik iz Donjeg doma Dejvid Trednik – astrolog, pa guglam da im dokažem. „That sounds like something David would be interested in!“, složni su. S obzirom na to da je Dejvid Trednik poslanik u Donjem domu bez prekida još od 1987, obojica se slažu da će verovatno biti imenovan i za člana Gornjeg doma.

Scena 4: Toma, koji je od ranog jutra prezaposlen, jedva uspevam da nahvatam nakratko da mu se zahvalim za svu pomoć koju mi je pružio. On mi se tom prilikom požali da je imao težak dan, jer je u Skupštini SE formirana nova poslanička grupa, pa su neki naši članovi odlučili da pređu u nju. Kaže mi: „You understand this.“ Odgovaram: „Yes, Tom, I understand that very well.“ Sutradan ću saznati da je potpredsednik te nove grupe – Dubravka Filipovski iz SNS-a. Nisu to čista posla.

Utorak, dan 2.

Scena 1: Na sednici Odbora za migracije sukob izvestioca Helsinškog komiteta iz Mađarske i poslanika iz Mađarske oko migracione politike. Većinu u tom odboru imaju socijalisti i levičari, koji drže stranu nevladinog organizaciji. Zbog dominantno prisutnog stava u Odboru da se migranti moraju primiti sekiraju se poslanici iz Italije, Grčke, Mađarske i Turske. Skoro pa uzgred obavestavaju se članovi Odbora da je Vlada Grčke donela odluku o olakšicama za stanovnike jednog grčkog ostrva u vidu smanjenog poreza samo zato što se na ostrvu nalazi izuzetno veliki broj migranata. Nisam baš sasvim shvatila zašto je to većina prisutnih ocenila kao skandaloznu praksu i zahtevala da se zbog toga uloži protest grčkoj vladi, ali da su se skandalizovali – jesu.

Scena 2: Posle Odbora odlazim u plenum, ali osim delegata iz SPS-a ne vidim nikog drugog iz naše delegacije. I on ubrzo odlazi. Posle pauze za ručak svratim u kancelariju, ali ni tamo nikog ne nalazim. Nema ni vozača. Pitam sekretarku gde su. Kaže mi da su na sastancima. Hm.

Scena 3: Po podne počinjem da pripremam

svoj govor za sredu. Objedinjena rasprava vodi se o predlozima dve rezolucije. Jedna se bavi fenomenom lažnih vesti, za koji se kaže da je previše politizovan, pa se stoga predlaže nov termin koji bi ga zamenio, jer ima širi kontekst: „informacioni nered“. Druga rezolucija bavi se važnošću medijskih sloboda u kontekstu fer i slobodnih izbora. U obrazloženju prvog predloga pronalazim ne jedan, već dva pomena RTS-a – oba u pozitivnom kontekstu. Hoćudasesamoubijem!

Sreda, dan 3.

Scena 1: Pre početka plenarne sednice svraćam u našu kancelariju. Za razliku od juče, sad su svi prisutni. Nazovem im svima dobar dan i svi mi redom odgovore osim šefice Tomić, koja mi reče „Ćao, Brankiće.“ Oouukej...

Scena 2: Majko moja mila, kako sam crvenela... Bilo me sramota za sve pare. U zemlju sam htela da propadnem nasred Strazbura. Ne znam da li me više bio blam zbog laži koje je Dubravka Filipovski u svom govoru iznela ili zbog načina na koji je to uradila. Pri svemu tome sam se i užasno nervirala što sam tad još uvek mislila da neću doći na red da kažem nešto suvislo i tačno na temu medijskih NESloboda u Srbiji.

Scena 3: Nekih desetak govornika pre mene, prilazi mi jedna gospođa i na engleskom jeziku s francuskim naglaskom objašnjava da je ona prevodilac. Ljubazno moli da joj dam kopiju svog govora ako ga imam napisanog. Uverava me da ću doći na red i dobiti reč. Vidim da

► **Koliko bi SNS-u šteta koju su u Savetu Evrope, u javnosti i na društvenim mrežama pretrpeli bila manja da nisu pokušali da me eskiviraju**

SRPSKE OPOZICIJE NA SEDNICI SKUIPŠTINE SAVETA EVROPE

u Strazburu

je vrag odneo šalu, da mi je bolje psihički se pripremiti za vatreno krštenje pred mikrofonom u Skupštini Saveta Evrope. Ubrzo potom dobijam reč. Na početku se skroz spetljam i umesto „resolution“ kažem „revolution“. Počnem da zaplićem i oko „disinformation“. U momentu pomislim da me to možda stiže karma što sam koji sat ranije tvitovala snimak Dubravkinog govora, al' brzo se trgnem, nekako se iskobeljam iz te početne treme, uspem da saberem misli i manje-više kažem skoro sve što sam zamislila, a da me zvonce ne opomene da sam probila vreme.

Scena 4: Pratim ludilo na društvenim mrežama. Trendujemo i Dubravka i ja. Ne uspevam da ispratim sve notifikacije, ali vidim da su ljudi mahom zadovoljni onim što sam rekla. Osećam veliko olakšanje što ih nisam razočarala.

►► **Posle Odbora odlazim u plenum, ali osim delegata iz SPS-a ne vidim nikog drugog iz naše delegacije. I on ubrzo odlazi**

Četvrtak, dan 4.

Scena 1: Kako sam ušla, začuťaše. Šefica Tomić mi jedina reče dobar dan. Dok sam sela, jedan će član delegacije naglas izgovoriti pred svima, obraćajući se Dubravki: „Važno je da ti radiš dobre stvari za svoju zemlju, a sve ostalo nema veze.“ Dubravka će na to odgovoriti: „Hvala ti.“ Neprijatnu ćutnju koja je potom nastala posle pola minuta će prekinuti treći član delegacije objavom da se Džordž Kluni razvodi (što uooooopšte nije loša vest!). Ubrzo potom pokupim si pinkle i izađem iz kancelarije (koja je, inače, uglavljena između kancelarija delegacije Nemačke i delegacije Rusije, ko da smo Ukrajina, božemooprsti). U hodniku se mimoidem sa Šešeljem juniorom. I on mi nazva dobar dan.

Scena 2: Konačno imam vremena malo i da se promuvam među ostalim delegatima, da ih upoznam i popričam s njima. Ukrajinci mi objašnjavaju zašto Rusija već dve godine ne plaća članarinu Savetu Evrope i ne dolazi na zasedanja. Britanci imaju svako svoju verziju viđenja Bregzita. Šveđani iz relativno nove partije „Švedske demokrate“, koje su bile veliko iznenađenje septembarskih izbora u svojoj zemlji i praktično uzročnici četvoromesečne političke krize u sastavljanju nove vlade, pomalo su u depresiji što su socijaldemokrate u Švedskoj na kraju dobile još jedan mandat da vode zemlju. „Yes, but it will be good for you in the long run“, tešim ih. „Yes, it will be. But it is bad for country now“, kažu mi, prilično utučeni.

Scena 3: Čujem svašta i o političkoj dinamici unutar Saveta Evrope. Saznajem da je nedavno formirana nova poslanička grupa „Free Democrats Group“ (FDG), a da je u najavi formiranje još jedne, izrazito radikalne grupe. Malo kome je jasno zašto, otkud i kako se odjed-

nom formiraju nove poslaničke grupe. A ja se nešto mislim... s obzirom na to da je Dubravka Filipovski iz SNS-a potpredsednik FDG-a – nisu tu čista posla. Zašto, kako i otkud bilo koja poslanička grupa ima interes da za potpredsednika postavi nekog ko ne vlada engleskim jezikom, znajući da će u toj ulozi često morati za mikrofonom... evo, nisam pametna. Vi recite. Jesu li to čista posla? Ovo se ne pitam samo ja. S dve različite strane čula sam da je i generalni sekretarijat Skupštine Saveta Evrope postavljao pitanje otkud sad Dubravka Filipovski iz SNS-a, čiji su svi članovi delegacije u poslaničkoj grupi EPP (European's People Party) kojom dominira Nemačka, jedina u novoformiranoj FDG, pa još i potpredsednica? Naravno, nije zabranjeno da različiti poslanici iz iste stranke budu članovi različitih poslaničkih grupa u SE, ali je – neobično. Možda je upravo to razlog što je Dubravki Filipovski do bukvalno pre nekoliko dana na sajtu Skupštine Saveta Evrope stajalo da potiče iz „Nove Srbije“. Zaboravili, izgleda, ovi iz naše delegacije da im jave da je još u novembru 2017. godine preletela u SNS.

Petak, dan 5.

Scena 1: Stižu lepe vesti od Toma. Ratifikovano je moje članstvo u Odboru za monitoring! Ako li je SNS pozeleo da me već juče iz delegacije Skupštine Saveta Evrope izbacili zbog sve štete koju sam im dosad napravila, nakon ove vesti ta će želja da im poraste do neslućenih razmera. Ajd sad da vidim da dođe neka delegacija da ustanovi stanje stvari u Srbiji i da im neko plasira RTS kao pozitivan primer! Radujem se predstojećem iskustvu rada u tom odboru kao malo dete. Prva sledeća sednica je 6. marta u Parizu.

Scena 2: Plenum se završava u 13 sati, a samim tim i zimsko zasedanje Skupštine Saveta Evrope. Po podne u miru hotelske sobe sležem utiske i pišem beleške o prethodnih pet dana. Konsultujući internet prezentaciju Saveta Evrope kao pripomoć, odjednom shvatam da je Dubravka Filipovski imala još jedno obraćanje u plenumu u utorak po podne, koje sam propustila jer sam u to doba spremala svoj govor za sredu. Pronalazim snimak u arhivi Saveta Evrope, gledam i ne verujem... zbog načina na koji je izgovorila poslednju rečenicu hoću da umrem od sramote.

Scena 3: Razmišljam koliko bi SNS-u šteta koju su u Savetu Evrope, u javnosti i na društvenim mrežama pretrpeli bila manja da nisu pokušali da me eskiviraju, već da su me najnormalnije povelili na put kao punopravnog člana delegacije, kao što je to normalno u svim normalnim zemljama. Nego, eto, SNS je morao i ovom prilikom da odglumi svoje bahato ludilo i da nam zemlju izblamira pre svega time što me nisu povelili, nego sam morala da se žalim predsednici Skupštine Saveta Evrope na njih, a potom i činjenicom da iz sopstvenih redova nisu izabrali dovoljno kvalitetne ljude za delegaciju, sa čim je neko konačno bio spreman da upozna javnost. Što se mene tiče, kući se vraćam zadovoljna poslom koji sam u Strazburu obavila. Sledeće zasedanje je početkom aprila.

(Autorka je predsednica DJB i narodna poslanica)

BRANKA STAMENKOVIĆ IZ DJB
IMENOVANA ZA ČLANA ODBORA ZA MONITORING
U SAVETU EVROPE

Da progleda Evropa

Nakon govora u Savetu Evrope o medijskom mraku u Srbiji, koji onemogućava fer i slobodne izbore, Branka Stamenković iz DJB imenovana je za člana Odbora za monitoring Saveta Evrope. Ovaj odbor zadužen je za skupljanje informacija i pisanje izveštaja o stanju demokratije u zemljama članicama Saveta Evrope koje se nalaze u procesu monitoringa. Srbija je trenutno jedna od 10 zemalja nad kojima se vrši monitoring.

Osim medijskih sloboda, predmet monitoringa u Srbiji su i izborni proces, vladavina prava, reforma pravosuđa, borba protiv korupcije i organizovanog kriminala, i poštovanje ljudskih i manjinskih prava.

Ovom imenovanju i govoru predsednice DJB Branke Stamenković prethodio je pokušaj šefa srpske delegacije, Aleksandre Tomić iz SNS-a, da isključi DJB iz Parlamenta Saveta Evrope. Aleksandra Tomić je donela samovoljnu odluku da delegacija u Strazbur otputuje bez delegata DJB. Branka Stamenković je na zasedanje došla u samostalnoj režiji, posle pozitivnog odgovora Saveta Evrope na žalbu na postupanje Aleksandre Tomić.

Nakon što je ovaj pokušaj Aleksandre Tomić osujećen i nakon što je Branka Stamenković u Skupštini Saveta Evrope uspela da se izbori za mikrofonom, ostali delegati SE imali su priliku da prvi put čuju činjenice o stvarnom stanju na medijskoj sceni Srbije. S obzirom da je ovo rezultiralo imenovanjem Branke Stamenković za člana Odbora za monitoring, postalo je potpuno jasno zbog čega je SNS po svaku cenu želeo da Branku Stamenković iz DJB onemogući da dođe u Strazbur.

Kao jedini opozicioni poslanik u delegaciji Srbije u Skupštini Saveta Evrope, predsednica DJB Branka Stamenković će se postarati da se istina o potpunom urušavanju demokratije i nezavisnih državnih institucija u Srbiji čuje u svim relevantnim međunarodnim forumima.

Dimitrije Gašić

KAKO JE DJB POBEDIO SNS USRED STRAZBURA

Osujećena bahatost naprednjaka

Piše: Dimitrije Gašić

U potpunosti suprotnosti s pravilima rada Parlamentarne skupštine Saveta Evrope, Aleksandra Tomić iz SNS odlučila je da narodna poslanica i predsednica Dosta je bilo Branka Stamenković ne bude član delegacije koja učestvuje na zimskom zasjedanju u Strazburu.

Uprkos činjenici da DJB ima svog poslanika u Parlamentu Saveta Evrope, Tomić je, u svojstvu šefa srpske delegacije, samovoljno i protivno pravilima Saveta Evrope donela odluku da isključi DJB sa zimskog zasjedanja u Strazburu tako što je službenicima Narodne skupštine zabranila da za Branku Stamenković rezervišu hotel, kartu i obaveste je.

Dan nakon što se u DJB-u saznalo da su isključeni, uputili su zvaničan protest predsednici Parlamentarne skupštine Saveta Evrope (PSSE) protiv šefa srpske delegacije zbog samovoljne odluke o isključenju. Oštro protestno pismo upućuju i Aleksandri Tomić, apelujući na nju da hitno preinači nezakonitu odluku.

Iako se delegacija u ponedjeljak, 21. januara, zaputila u Strazbur bez poslanice Branke Stamenković, ona je istog dana stigla u Strazbur i, zahvaljujući prijateljskim odnosima DJB sa poslanicima drugih zemalja, uspjela da se akredituje za zasjedanje skupštine Saveta Evrope.

- Veliku pomoć DJB i ja dobili smo od naše Poslaničke grupe evropskih konzervativaca i reformista koji su kontaktirali generalnog sekretara i predsjedicu Skupštine SE da objasne šta je šefica srpske delegacije uradila da me spreči da dođem na zasjedanje.

► **Branka Stamenković je na zasjedanju Skupštine Saveta Evrope bila jedini predstavnik srpske opozicije**

Mnogo im hvala - navela je Stamenković u svom obraćanju na društvenoj mreži Tviter.

Parlamentarna skupština Saveta Evrope nije isto što i Evropska unija jer je sastavljena od narodnih poslanika svih evropskih zemalja. Delegacija Narodne skupštine Srbije u parlamentu Saveta Evrope ima

sedam predstavnika: tri poslanika iz redova SNS-a, jednog iz SVM-a, jednog iz SRS, jednog iz SPS-a i jednog iz DJB-a. Drugim rečima, DJB je jedini predstavnik srpske opozicije u Savetu Evrope.

SNS na sve načine, nezakonite i krajnje nemoralne, pokušava da uguši glas opozicije ne samo u Srbiji, već i u svetu. Ovaj put im to nije uspelo.

Branka Stamenković je na zasjedanju Skupštine Saveta Evrope, kao jedini predstavnik srpske opozicije, govorila o pogubnoj politici EU koja podržava autokrate na Balkanu, o kolonijalnoj politici Nemačke na Balkanu i o potpunom razgradnji demokratije u Srbiji.

Govorila je i o potpunom medijskom mraku, korupciji u vrhu vlasti, sprezi vlasti sa kriminalom, partokratiji koja je sve tri grane vlasti podvela pod svoju stranačku vlast, manipulacijama sa biračkim spiskovima i izbornim krađama, o zastrašivanju građana, i o poruci koju Nemačka u kaputu EU šalje našim građanima da "Srbija ide u dobrom pravcu".

Ovim gestom, vladajuća koalicija na čelu sa SNS-om pokazala je da očigledno strahuje da se u relevantnim evropskim institucijama čuje bilo kakva poruka iz Srbije koja nije u skladu sa njihovom proklamovanom mantrom da „EU nema alternativu“ i kritika EU zbog podrške autokratama na Balkanu koji uništavaju demokratiju, kontrolišu medije, zastrašuju građane, manipulišu biračkim spiskovima...

Još jedna zavera vladajuće većine protiv jedinog opozicionog predstavnika Srbije u Savetu Evrope nije uspjela, a Srpska napredna stranka još jednom je obrukala građane Srbije pred Evropom.

HRONOLOGIJA BEŠČAŠĆA U

Dugo putovanje

► **Izmakli se ljudi iz SNS i pustili DS i SMS da pokušaju da odrade posao za njih**

Nesuvisla objašnjenja

U ponedjeljak ujutro se natenane registrujem, dobijem propusnicu, nađem svoje mesto u plenumu i tek tu se sretmem sa ostatkom srpske delegacije. Šefica Tomić odmah počne da me prekora što joj se nisam javila da mi objasni. A da sam joj se javila, objasnila bi mi da nisam mogla da idem zato što DJB nema više poslaničku grupu. Nasmejem se naglas tom nesuvislom objašnjenju. „Poslali ste Savetu Evrope obaveštenje da sam član delegacije u decembru, mesec dana nakon što sam ostala bez poslaničke grupe. Osim toga, očigledno je da to nema nikakve veze jer – da je to problem, ne bi mi generalni sekretar rekao da dođem. Bez ikakvih problema sam se registrovala.“ Šefica

ČUDNA EKSKURZIJA U DAVOSU

Piše: Hana Adrović

Bude to tako sa svetskim ekonomskim forumima. Dođu i prođu. Ništa neobično za svetske ekonomske forume kakav je na primer forum u Davosu. I on bi tek tako došao i prošao, da nam nešto sasvim neobično nije skrenulo pažnju na njegovo održavanje.

Šta nam je to skrenulo pažnju dragi čitaoc, saznaćeš uskoro, ali prvo da ustanovimo nekoliko činjenica. Davos je gradić u Švajcarskoj koji broji nešto manje od 11.000 stanovnika. Svake godine baš tokom trajanja skijaške sezone, u njemu se sastaju najmoćniji svetski lideri da bi diskutovali o temama od važnosti za čovečanstvo. Ono pak po čemu se ovogodišnji forum u Davosu razlikuje od prethodnih jeste to što su učešće na njemu otkazali najpoznatiji državni ci poput Donalda Trampa, Tereze Mej i Emanuela Makrona.

Ali ono po čemu je ovogodišnji susret ne baš najmoćnijih lidera u Davosu nama privukao pažnju, a dozvolite da budem objektivna, jeste učešće predsednika Srbije, Aleksandra Vučića, u jednoj krajnje zanimljivoj raspravi. Kako su domaći mediji najavili, a citiraću ih jer se nijedna reč tamo ne nađe slučajno, „Tokom boravka u Davosu, predsednik Vučić obratio se skupu na temu ‘Sloboda medija u kriznim situacijama’ i pris-

ustvovati brojnim sesijama svetskog ekonomskog foruma“. Zanimljivo sada brojne sesije i usmerimo svu pažnju na skup o slobodi medija u kriznim situacijama.

Zamislmo sada našeg predsednika kako korača crvenim tepihom postavljenim samo za njega. On je umoran, kreće se sasvim polako, sa njegove leve i

desne strane ničice padaju prisutni i u klizećem spustu mu celivaju skute. Na kraju crvene plišane staze nalazi se tron sačinjen od novinske hartije najprodavanijih tiraža "Informera".

Naš predsednik sada zauzima sedeći položaj, ali prethodno iz džepa vadi Dragana J. Vučićevića spakovanog u holster, a DJV se već sledećeg trenutka, hitrim potezima transformersa, pretvara u hoklicu za umorne noge predsednika Srbije. Odjednom, iza crvene zaves, sporim pokretima nekoga ko je ipak shvatio da jeste srpski ćutati, pojavljuje se Dragan Bujošević, koji na kolicima gura devet monitora i namešta ih u jasnom vidokrugu čoveka koji ne spava, a potom istim sporim pokretima zamiče iza scene. Tišinu prekida

Sendvič sa

NARODNOJ SKUPŠTINI SRBIJE

u Jevropu...

Tomić onda počne da se pravda na drugi način. Počne da mi objašnjava da DS lobira po Savetu Evrope, gde ima jak uticaj, da se ja isključim iz delegacije, a da umesto mene bude imenovan neko iz DS. Jer, DS ima poslaničku grupu, a DJB nema. Takođe me upozori: „Samo da znate da se poslanička grupa liberala (ALDE) sprema da ospori vaše članstvo u delegaciji. O tome tek treba da se glasa.“

U tom momentu shvatim da su protiv mog učešća na ovom zasjedanju PSSE tri interesne grupe iz Skupštine Srbije. Prva je SNS; druga je DS; a treća je SMS. U ovoj poslednjoj je Aleksandar Stevanović, preletač koji je oteo mandat od DJB, pa se onda nasekirao što je zbog toga izgubio mesto u ovoj delegaciji, jer sam umesto njega imenovana ja. Stvarno mi nije jasno šta je očekivao: da može da otme mandat DJB-u, a da ga onda DJB ostavi da i dalje bude naš predstavnik u Savetu Evrope?! On je, dok je bio u PSSE, pripadao poslaničkog grupi liberala (ALDE), a da nikome u DJB nije bilo šta rekao o tome dok je još bio član DJB, pa uzimam skoro zdravo za gotovo da iza ove inicijative o kojoj mi Tomićka priča – stoji upravo on.

Ta pakost, naravno, nije uspela, kao ni pokušaji preostale dve interesne grupe da me isključe sa zasjedanja. Savet Evrope ne zanima ima li neko poslaničku grupu u matičnoj zemlji ili ne, već koliko je glasova na izborima dobio. Za razliku od domaće političke scene, gde se preko propagandne mašinerije u medijima i preko botova na društvenim mrežama stalno muti voda kako bi se dokazalo da su preletači poštteni, a oni koji ostanu verni svojoj političkoj organizaciji nevažni, u belome svetu potpuno je jasno da su preletači zlo koje veštački prekraja izbornu volju građana. Stoga u Savetu Evrope jef-tine priče lokalnih mangupa iz Narodne skupštine Srbije ne piju vodu. Nagledali su se i naslušali oni takvih i sličnih priča iz raznih zemalja u tranziciji, nisu im fenomen preletača i trgovina mandatima ništa novo. U njihovim očima pravda je na strani onih koji su ostali da zastupaju interese građana koji

su za njih glasali, a ne na strani preletača koji su nečasno oteli mandat da dalje uz pomoć njegovog uticaja nečasno trguju ne bi li unapredili svoju ličnu političku karijeru, ne mareći više za političku organizaciju koja ih je iznedrila i za glasače koje su izneverili.

Kad se urote “neistomišljenici”

A što se tiče pokušaja DS-a da mi otmu mesto u delegaciji, nije im prvi put. Čim je DJB u Narodnu skupštinu ušao u junu 2016. godine s većim brojem glasova nego DS, i čim je postalo jasno da će zbog toga mesto u međunarodnim delegacijama imati DJB, a ne DS – oni su pokušali to da ospore. Još tada su u Strazburu lobirali da se DJB delegat izbaci, a na mesto njega dode DS delegat. Ni tada im nije uspelo, jednako kao ni sada. Zašto i dalje pokušavaju, bogapitaj. Negde im se pomalo i divim zbog snage uverenja da će jednim te istim pokušajima vremenom dobiti drugačiji rezultat.

U celoj ovoj komplikovanoj priči, SNS je još ispio i najpametniji od sve tri interesne grupe. Izmakli se ljudi i pustili DS i SMS da pokušaju da odrade posao za njih. SNS je samo maaaaalko pripomogao tako što je zaboravio da mi obezbedi kartu i smeštaj u Strazburu. Ko zna, možda je plan bio da ovde ljudima objašnjavaju da sam neodgovorna i da nisam htela da dođem, ne bi li progurali DS plan. Jer, ipak se oni međusobno mnogo bolje poznaju i razumeju. A i spoljna politika im je ista. Stoga mene uopšte ne iznenađuje njihov zajednički interes da me, ovakvu anti-EU kakva sam, što elegantnije neutrališu u Savetu Evrope, da ne bih remetila ujednačenu mantru ostatka srpske delegacije da „EU nema alternativu“.

Plan im nije uspeo. Akreditovana sam kao delegat, te će se u PSSE, na ovom i svim ostalim zasjedanjima koja slede, konačno čuti i glas treće opcije, a ne kao do sada – samo glas bivše i sadašnje vlasti koje zajednički mantraju da EU nema alternativu.

Branka Stamenković

BANKARSKI GLOBALIZAM U
DAVOSU I NAŠ PREDSEDNIK
SNS-a

Vučić u Davosu – namera a ne greška

Piše: Saša Radulović

U Davosu se svake godine sastaju bankari, industrijalisti, tajkuni, pažljivo odbrani političari, urednici medija, tehnostrate, ekonomisti i aktivisti za koje globalisti procenjuju da su im korisni. Taj “Svetski ekonomski forum”, kako ga zovu, dobra je prilika za druženje i promosivanje zajedničkog interesa: sopstvenog interesa.

Ove godine predsednik SNS-a je pozvan da održi govor na temu “Sloboda medija u kriznim situacijama”. Moramo priznati i da je zaslužio. To je kao da princ u Saudijskoj Arabiji drži govor o slobodi žena. Da li mislite da organizatori u Davosu ne znaju šta Vučić radi u Srbiji? Da je ovo greška?

Valja nam se probuditi. Vučićev nastup nije njihova greška, već njihova namera. Bez njihove podrške ne bi bilo ni Vučića. Globalizam pokazuje svoje pravo, kolonijalno lice.

Globaliste ne interesuje demokratija. Ne interesuje ih sloboda medija. Ne interesuju ih izborne krađe. Interesuje ih kolonijalizam i poslušne autokrate.

Kada ljudima kažete globalizam, oni misle na romantično povezivanje ljudi: svi smo mi građani sveta. Globalizam je u stvari bankarski globalizam kontrole i urušavanja demokratije. Levičari kažu neoliberalizam. U stvari je u pitanju neokolonijalizam – ekonomski kolonijalizam.

Glavni sukob unutar Zapada danas je sukob između političkih opcija koje podržavaju bankarski globalizam i opcija koje vode politiku suvereniteta zemalja. Globalisti vladaju od drugog svetskog rata do danas, kontrolišu novac i ugrožavaju demokratiju u celom svetu.

Zapad zahvata talas suverenizma. EU sa ECB koja štampa evro je projekat bankarskog globalizma. Trampova suverenistička politika je bliža Kini i Rusiji.

DJB vodi državotvornu politiku. Evropi nije potrebna EU. Evropi je potrebna saradnja suverenih država.

švajcarskim sirom

jedno „Suzana, voda“, u kadar ulazi nevidljivi vetar koji za sobom ostavlja flašicu vode “Aqua Viva”, predsednik otpija gutljaj i izgovara „Spreman sam za vaša pitanja“.

Prostoriju ispunjava gromoglasni aplauz vavilonskih razmera, samo se jedna ruka pojavljuje u vazduhu i hvata mikrofona. „Gordana Uzelac, televizija Pink. Da li su dva i dva četiri predsedniče Vučiću?“, naizgled obično pitanje naš

predsednik prima sa velikom teskobom. „Drago mi je da ste to pitali, Gordana. Znam da opozicija govori da su dva i dva pet ili recimo tri, ali ja vas uveravam da su četiri. Srbija ide u dobrom pravcu“, dok izgovara poslednju rečenicu namiguje Maji Gojković, koja sa galerije pritiska zvonice i svi ponovo počinju da aplaudiraju.

Ovo je znak za intermeco, na scenu stupa Žika Šarenica i najavljuje ice-bucket challenge Čedomira Jovanovića uz molbu da na kraju ipak bude aplauza. Mokri Čeda sakuplja kockice leda po bini da se na njih slučajno ne bi okliznuo Ivica Dačić dok bude pevao “Miljacku”. Ko bi rek'o čuda da se dese, ali tu je i Barbara Životić u belom kaputu sa svojom poemom o linču, silovanju i nasilju. Goran Vesić najavljuje i poslednju tačku večeri – ariju iz opere “Fantom iz Savamale” u izvođenju dva veoma talentovana bagera.

Nakon aplaudiranja merenog štopericom i crvenilom dlanova, oni koji su ispunili kvotu dobili su sendvič, pa su lepo pošli nazad za Srbiju. Autobusi su savršeno mesto za prepričavanje utisaka, a organizovani put iz Davosa je dug. “Bilo je lepo”, kaže jedan, “da se Putin obratio bilo bi još lepše”, dobacuje gospođa. Jedan dečak leži u majčinom krilu sa telefonom u ruci i dok se autobus trucka po švajcarskim planinskim puteljima sasvim tiho je pita: “Mama, a zar nije trebalo da bude reči o slobodi medija u kriznim situacijama?”, majka ga pogleda i kaže: “Jeste sine, ali o tome ćemo svakako slušati u subotu ispred Platona u 18 časova”.

(Autorka je urednica i voditeljka emisije “Nešto Drugačije”)

Saša Radulović

Nakon okončanja komplikovanog i dugotrajnog procesa prikupljanja dokaza u Sjedinjenim Američkim Državama, osnivač pokreta „Dosta je bilo“ Saša Radulović je u novembru prošle godine, preko svog pravnog zastupnika u Bonu, podneo tužbu protiv „Dojče velea“, državnog medijskog kanala Nemačke. Nemački sud je u decembru prihvatio ovu tužbu i uputio je u redovnu sudsku proceduru. Tužbi je prethodio pokušaj mirnog rešavanja spora početkom ove godine koji je „Dojče vele“ odlučio da ignoriše.

Podsećamo, „Dojče vele“ je u avgustu 2016. godine, samo dva meseca nakon što je DJB po prvi put ušao u Narodnu skupštinu Republike Srbije, i to kao najjača opoziciona politička opcija, preko svog dopisnika iz Srbije Nemanje Rujevića lansirao u javnost neistinitu priču da Saša Radulović od 2002. godine duguje više od milion dolara poreza u SAD i da je, zarad izbegavanja plaćanja tog poreskog duga, 2005. godine iz SAD „utekao“ u Srbiju.

► ***U avgustu 2017. godine, „Dojče vele“ je objavio novi tekst svog dopisnika Nemanje Rujevića u kome je ponovio iste neistinite tvrdnje o postojanju poreskog duga***

Intenzivna kampanja „Dojče velea“ je trajala više meseci. Objavljeno je više tekstova. Tekstovi su praćeni i intenzivnom kampanjom „Informera“, „Pinka“, „Studija B“ i ostalih delova Vučićevog propagandnog tima, da bi kulminirala napadima narodnih poslanika SNS-a Ristićevića i Martinovića, a i samog Aleksandra Vučića u Skupštini Republike Srbije. Da je kampanju lansirao „Informer“ ili sam SNS, imala bi mnogo manji efekat. Ovako, lansirana od strane „Dojče velea“, za koji većina građana Srbije i ne zna da je propagandni kanal nemačke vlade, u ovu kampanju poverovali su i mnogi glasači i simpatizeri DJB.

Kada je u septembru 2016. godine Saša Radulović javnosti predstavio elektronski izvod iz baze podataka američke Federalne poreske uprave (IRS) na kome se jasno vidi da su sve tvrdnje „Dojče velea“ da u SAD „poreznici još čekaju na svoj milion“ neistinite, umesto da prizna grešku i izvini se, „Dojče vele“ je objavio tekst s tendencioznim naslovom koji čitaoca dovodi u zabludu: „Nešto što nije dokaz“, stavljajući sebe, bez ikakvog osnova i pokrića, u poziciju da procenjuje šta jeste, a šta nije dokaz, na taj način dodatno razotkrivajući stvarni karakter i pozadinu cele kampanje.

Godinu dana kasnije, u avgustu 2017. godine, „Dojče vele“ je objavio novi tekst Rujevića u kome je ponovio iste neistinite tvrdnje o postojanju poreskog duga, pri tome se angažujući i da diskredituje politiku koju zastupa DJB na čijem se čelu Radulović tada nalazio, tvrdeći da je „kršio principe transparentnosti i čistih ruku koje je sam proklam-

ovao“, da pati „od iste paranoje i autoritarnog nagona kao Vučić“, da je sumnjivo trošio novac u izbornoj kampanji i da nije ispunio obećanje da će tužiti „Dojče vele“, ponovo dokazujući da je glavni cilj kampanje bio blaćenje Saše Radulovića.

Saša Radulović je angažovao poreskog stručnjaka Majkla DŽ. Dezmonda iz Kalifornije koji je u junu 2018. godine napisao izveštaj koji je sastavni deo tužbe i koji pobija sve tvrdnje „Dojče velea“. U međuvremenu, predsednik SAD Donald Tramp je Majkla DŽ. Dezmonda u avgustu ove godine nominovao za svog Glavnog savetnika za Federalnu poresku upravu (Chief Counsel of the IRS). Za razliku od „Dojče velea“, on nesporno jeste kompetentan da oceni šta jeste, a šta nije dokaz.

Pripreme za tužbu su trajale dve godine, uz pauze

► ***Tekstovi „Dojče velea“ praćeni su intenzivnom kampanjom „Informera“, „Pinka“, „Studija B“ i ostalih delova Vučićevog propagandnog tima***

tokom i nakon predsedničke kampanje i kampanje za beogradske izbore, i to uz značajne troškove, jer su zahtevale angažovanje kako pravnog tima u Nemačkoj, tako i pravnog tima u SAD. Svestan ove činjenice, „Dojče vele“ je vodio kampanju verovatno očekujući da će tužba izostati upravo zbog visokih troškova koji su za nju vezani. Federalna poreska uprava (IRS), koja obrađuje poreze za preko 350 miliona ljudi i veliki broj pravnih lica u SAD, nema kancelarije i šaltere na koje možete otići i dobiti uvid u „vas“ predmet. Princip njihovog rada je da, ako misle da ste dužni porez, oni dođu kod vas i kontrolišu vas u vašem domu ili firmi. Kada poreskom obvezniku trebaju neke informacije od Federalne poreske uprave (IRS), proces njihovog pribavljanja traje izuzetno dugo. Saša Radulović je ovo detaljno objasnio u autorskom tekstu za „Nedeljnik“ u septembru 2016. godine.

Ovo je parnica u kojoj građanin Srbije tuži propagandni kanal Vlade Nemačke, u kojoj je glavni svedok i stručnjak koji je sačinio izveštaj – i glavni savetnik predsednika SAD za Federalnu poresku upravu (IRS). Očekujemo da će nemački sud pokazati da u Nemačkoj, za razliku od Srbije, postoji podela vlasti na izvršnu, zakonodavnu i sudsku i da je sudska vlast zaista iznad izvršne.

PROPAGANDNOG GLASILA NEMAČKE VLADE

tužio “Dojče vele”

Šta je sve izmislio “Dojče vele”?

Svojim tekstom „Dosta je milion“, “Dojče vele”, nemački državni propagandni kanal, je 5. avgusta 2016. godine pokrenuo kampanju blaćenja Saše Radulovića.

Tekst ne zadovoljava ni minimalne standarde novinarstva. Zlonamernom pogrešnom interpretacijom jednog jedinog papira starog 11 godina, koji su pribavili u lokalnom katastru jednog okruga u SAD-u, sastavili su mešavinu tvrdnji, insinucija i konstrukcija sa očiglednim ciljem pokušaja političke diskreditacije tada najjače opozicione političke opcije u Srbiji.

Pogledajmo šta je sve tvrdio i insinuirao “Dojče vele” u svom prvom tekstu. U tekstovima na sajtu DW koji su usledili, kao i u javnim nastupima Nemanje Rujevića, ova

serija insinucija je produbljena i proširena. Ovde se bavimo samo prvim tekstom koji je pokrenuo lavinu i na osnovu koga su “Informer”, “Pink”, “Studio B”, a zatim i Rističević, Martinović i Vučić u Skupštini, nastavili kampanju protiv Saše Radulovića koja je trajala mesecima.

1. Da dokument koji su pokazali predstavlja dokaz duga od preko milion dolara.

Poreski stručnjak koga su angažovali za potrebe tog teksta je morao da im objasni da takav dokument ne predstavlja dokaz duga. Šta dokument u stvari predstavlja, kako i u kojim situacijama nastaje, objašnjeno je u tužbi i u izveštaju poreskog stručnjaka Majkla DŽ. Dezmonda iz Kalifornije koji je u međuvremenu nominovan za Glavnog savetnika za Federalnu poresku upravu (Chief Counsel of the IRS) predsednika SAD-a.

DW u tekstu tvrdi da je 11 godina star dokument „veoma svež“ jer su njegovu kopiju overili 16. jula. 2016. godine, aludirajući na to da je dug stvaran i da postoji i danas. Poreski stručnjak koga su angažovali je mogao da im objasni da lokalni katastri nikada ne uklanjaju dokumente, čak i kada su povučeni zbog greške ili su plaćeni ili istekli.

2. Da „Saša Radulović duguje više od milion dolara za porez“.

Ne da je možda dugovao, jer ipak se radi o periodu od pre 15 godina, niti da je možda reč o grešci koja je ispravljena, već, kategorički, da - DUGUJE. Činjenica jeste da Saša Radulović nije, niti je ikada bio dužan porez. To je i dokazano u tužbi nemačkom sudu.

Očigledno je da tvrdnja da neko i danas DUGUJE milion dolara, pogotovo neko ko je politički lider i bivši ministar privrede, diskredituje čoveka za razliku od, recimo, vesti da je reč o grešci. Kako dolazi do grešaka poreske administracije koja čak i u situacijama kada nema adresu poreskog obveznika pribegava drastičnim merama (što i jeste jedan od razloga da nije moguće „uteći“ poreskoj upravi), objašnjeno je detaljno u izveštaju Majkla DŽ. Dezmonda koji je sastavni deo tužbe. DJB neće otkrivati ove detalje dok traje sudski postupak.

► **Kada dug zaista postoji, američkim poreznicima nije moguće uteći**

3. Da je uverenje da u Americi niko ne može da ne plati porez u stvari mit, i da ovaj njihov tekst to i potvrđuje.

DW u tekstu tvrdi: „Jer itekako je moguće uteći američkim poreznicima, a onda negde daleko biti ugledan građanin pa čak i ministar.“ Ne da je možda moguće „uteći“ i da ne znaju da li je Saša Radulović uopšte morao da utekne, već se kategorički tvrdi da su pokazali da je „ministar utekao“. Ovaj njihov tekst, naravno, ne pokazuje ništa od toga. Kada dug zaista postoji, američkim poreznicima nije moguće uteći.

Ovakve tvrdnje se ne mogu naći ni u jednom ozbiljnom mediju, osim ako cilj teksta nije blaćenje. Inače, Saša Radulović je od 2008. godine, pa sve dok nije postao ministar u septembru 2013. godine, radio kao specijalni

► **Ovakve tvrdnje se ne mogu naći ni u jednom ozbiljnom mediju, osim ako cilj teksta nije blaćenje**

savetnik Specijalnog tužilaštva na predmetima 24 sporne privatizacije unutar projekta pomoći našem tužilaštvu za otkrivanje finansijskih malverzacija, prevara u stečaju, na berzi i poreskih utaja, a po ugovoru sa Američkim ministarstvom pravde.

4. Da su dokument na kome su zasnovali priču dobili od Američke Federalne poreske uprave.

Dokument su dobili u lokalnom katastru San Mateo okruga. Za razliku od Srbije, u SAD niko ne može bez saglasnosti poreskog obveznika dobiti bilo kakvu informaciju od poreske uprave. Ova nistina je bila potrebna da bi cela konstrukcija izgledala kredibilno.

5. Bazirajući se na neistini da Saša Radulović duguje milion dolara, ceo dalji tekst DW-a plasira seriju dodatnih neistina, insinucija i konstrukcija. Prva glasi: da je zov maternjeg jezika ostavio poreske obveznike poreznika praznih ruku.

Pošto su „utvrdili“ da je Saša Radulović dužan milion dolara, onda tekst dalje ismeva tvrdnju Saše Radulovića da se vratio u Srbiju 2005. godine jer su mu deca zaboravila srpski jezik.

6. Da za 10 dolara svako može da dobije zvaničan izvod iz dokumenta bilo kog poreskog obveznika u SAD-u, da li duguje porez i da li mu se pleni imovina.

U SAD niko ne može da dobije izvod iz dokumenta poreskog obveznika bez saglasnosti poreskog obveznika. Ono što možete, kada znate broj nekog dokumenta u lokalnom katastru, jeste da iz lokalnog katastra dobijete kopiju tog dokumenta. Cilj ove lažne tvrdnje je da pomogne tvrdnju da je Saša Radulović pobjegao iz SAD-a zbog poreskog duga, što je potpuna laž.

7. Da je Saša Radulović 2001. papreno platio trominutno predstavljanje na kanalu CNN Financial.

U delu teksta pod ironičnim podnaslovom „Pionir doline“, potpuno nevezano za priču o porezu, ničim izazvan tekst uvodi dodatnu liniju pokušaja diskreditacije Saše Radulovića kroz pokušaje ismevanja njegove karijere u IT industriji. Ova tvrdnja DW je potpuna neistina, za koju nisu pružili nijedan dokaz. Na kanalu su se predstavljali tadašnji biznis lideri.

Ovo je na žalost samo deo blaćenja iz teksta. Gotovo svaka rečenica teksta DW je usmerena u pravcu diskreditacije Saše Radulovića, prikazujući ga kao krajnje sumnjivog čoveka sa sumnjivom karijerom i tako pruža osnov za kampanju protiv njega, koju je SNS potom vodio mesecima. Da je “Informer” objavio ovakav tekst, građani bi razumeli da se radi o manipulaciji i kampanji vlasti za diskreditaciju političkih protivnika. Nikada pre i nikada kasnije DW nije objavio nijedan sličan tekst. Ovakog, građanima je ostalo pitanje: zašto bi se državni nemački propagandni medij bavio diskreditacijom političkih opcija u Srbiji?

Mislimo da to u poslednje vreme postaje sve jasnije.

18 Preneto iz Beogradskog glasa

Glas razuma

Kolonoskop

Zašto ćuti Ekonomski fakultet?

Godinama ih gnjavim, tražim im izjave, intervju. Još od vremena „Glasa ekonomista“, lista studenata Ekonomskog fakulteta koji je osamdesetih godina prošlog veka bio tiražniji nego danas neki ugledni nedeljnici. Ranije, kad me iznerviraju, znao sam da citiram Duška Radovića.

„Ekonomisti se žale da ih političari ne slušaju. Oni bolje misle nego što političari rade. Ali ne ljute se mnogo. Oni više vole da su u pravu nego da ih političari slušaju.“

pozicije su se danas promenile i više ne citiram Duška. Ne zato što su misli promuklog diva manje mudre već zato što ekonomistima više nije stalo da budu u pravu, pa uglavnom slušaju političare ne hajući ni za sopstvenu, a još manje za odgovornost struke. Od 120 redovnih i vanrednih profesora, docenata, asistenata i saradnika u nastavi Ekonomskog fakulteta u Beogradu, podršku građanskim protestima do sada je potpisalo njih dvadesetak, uz još tri profesora u penziji. Taj je broj u potpunoj nesrazmeri sa učešćem predstavnika ekonomske struke u najvišim organima vlasti i na čelnim mestima državnih institucija.

U svim vladama od 2000. do danas najmanje petinu ministarskih fotelja i fotelja ministarskih zamenika, pomoćnika i državnih sekretara zauzimali su i zauzimaju vlasnici diplome Ekonomskog fakulteta u Beogradu. Sa čelnih mesta centralne banke, Beogradske berze, Agencije za privatizaciju, Akcijskog fonda, raznih komora, upravnih odbora i konsultantskih kuća, državnih agencija, komisija i savetodavnih tela, bivši studenti ovog fakulteta, mnogi od njih s profesorskim zvanjem i titulama doktora nauka, oblikovali su srpsku tranziciju i nadgledali njene uspehe i neuspehe.

I tako stigismo do „zlatnog doba“, koje vlast njuznetovski opisuje kao period nikad većih stopa privrednog rasta i stranih investicija, penzija većih nego ikada, istorijski niske nezaposlenosti, epohalnog smanjenja javnog duga... A ekonomisti, operisani od satire, čute. Uz časne izuzetke, ne oglašavaju se ni kad retki mediji i nevladine organizacije obelodane nimalo duhovite činjenice. O najskupljoj jelci na svetu koju plaćaju poreski obveznici koji u evropskim okvirima zarađuju više samo od građana Albanije i Makedonije. O totalnom urušavanju penzionog sistema u kom visina penzija zavisi od ličnog čefa nedodirljivog vođe. O sumanutim subvencijama investitorima koji zaposlenima zaključavaju toalete i teraju ih da nose pelene. O nazadovanju u borbi protiv korupcije, oblasti u kojoj smo, prema podacima za 2018, na poslednjem mestu u Evropi, ne mnogo bolji od najgore plasiranog regiona Podсахarske Afrike. O partijskom zapošljavanju, blokadi institucija, rasprodaji prirodnih resursa, plagiranim doktoratima... O svim ovim i mnogim drugim temama ekonomska elita, izuzev u retkim pojedinačnim nastupima, uglavnom nema stav.

„Neću da služim ničemu u šta ne verujem, bilo da se to zove moj dom i ognjište, moja otadžbina ili moja crkva“, kaže u romanu „Portret umetnika u mladosti“ Džejms Džojls, pisac koji na Balkanu nikada nije imao mnogo sledbenika. Pre nekoliko decenija, dok sam ja boravio u amfiteatrima zgrade u Kameničkoj 6, iako bez kompjutera, mobilnih telefona i parlamentarne demokratije, studenti su još uvek imali privilegiju velikih uzora. U međuvremenu, kako je to jednom primetio Goran Marković, „očišćen od vrlina koje više nikome ne trebaju svet se iz osnova promenio“. Tezgarenja, provladini projekti, kusanje donacija, gostujuća predavanja, izleti u konsalting i ostale lagodnosti akademskog života... Sve mi je jasno. Ali čemu onda nastavnici Ekonomskog fakulteta uče svoje studente ako kroz svoja strukovna udruženja glasno i javno ne raspravljaju o ovde nabrojanim temama, nisam pametan da razaznam.

„Srbija deset godina posle velike recesije: snažan rast kao imperativ“ centralna je tema predstojećeg Kopaonik biznis foruma, skupa čiji je organizator Savez ekonomista Srbije. Tema jeste važna, ali u širem društvenom kontekstu, koji ne posmatra samo krajnji matematički rezultat bez uvažavanja socijalnih posledica, kako to čini većina savremenih ekonomista - ima i važnijih. Ne moramo se vraćati na Džojlsa, možemo, na primer, prelistati venecuelanskog pisca Luisa Brita Garsiju, koji, govoreći o saučesništvu između krupnog kapitala i države, kaže: „Ekonomska kriza je kćer kapitalizma i majka fašizma istovremeno.“

S obzirom na to da je koncepcijski pokrovitelj „srpskog Davosa“, kako piše na sajtu SES, predsednik Vlade, a glavni gost predsednik države, ova višestruko zanimljiva tema, posebno u svetlu sve češćih najava o mogućoj novoj planetarnoj krizi, možda i težoj od one iz 2008, zasigurno neće skoro osvojiti Pančičev vrh. Plod takve koncepcije je i „podrška“ ekonomske struke građanskim protestima.

Astrologija, građani i navrhvođa o izborima

Piše: Lebrecht Gaspar

Ako se neko zapitao otkuda redakciji biltena „Alo“ vest da će 31. marta biti održani vanredni parlamentarni izbori, na odgovor nije morao dugo da čeka – stigao je sa sajta drugog naprednjačkog biltena, beogradskih „Novosti“, i to iz pera biće ličnog i personalnog navrhvođinog astrologa Dragana Jankovića. Nakon sveobuhvatne i iscrpne ekspertize položaja navrhvođe i ostalih zvezda naše političko-napredne rijaliti scene, poručuje nam da nas očekuju vanredni izbori i ne zaobilazeći ništa od onog što nam je sam navrhvođa svakodnevno priopštavao saobrazno svojim marljivim kretanjem mnogim tmovitim zvezdanim poljima (od prvog do poslednjeg), svojim tranziciono neodoljivim šamantnim hodom uz neizostavno gutanje knedli pred svaku izgovorenu laž, tokom medijskih propovedi o nepravdama i pritiscima kojima su njegova država i njegov narod izloženi.

Elokventno-vidoviti Dragan Janković nas obaveštava da „opoziciju i pojedine bankrotirane lidere ujedinjuje samo jedna stvar – mržnja prema predsedniku države“, no i unatoč tome vladajuća partija će treći put zaredom ubedljivo dobiti parlamentarne izbore. Naravno, njegovo proročanstvo nam autoritativno saopštava da posle izbora za građane „slede nova razočaranja“, budući da će armija podanika biti više nego zadovoljna. Doduše, astro-prorok nam ne saopštava čime će ovi biti zadovoljni, ali dâ se pretpostaviti. Ali ne, nisu u pitanju sendviči. Ono što će usrećiti vasceli srpski narod jeste nešto šokantno, a tu šokantnu istinu saopštava nam astronomerolog Ružica, koja neodoljivo oblikom svojih usana asocira na voljenog navrhvođu, mada, za moj ukus ima previše botoksa. Ružica nam otkriva da će tokom ove godine sve živo po Srbiji pokupovati Turci jer Erdogan prosto obožava našeg predsednika, mada, čini mi se da Ruža aludira i na dalekovidu i sjajnu ekonomsku politiku našeg navrhvođe glede podsticaja turskim investitorima. I to nije sve! „Kurir“ ne bi bio svetionik srpskog novinarstva i najčitaniji dnevni list da nije ustupio prostor najpoznatijem srpskom astrologu Dušanu Veličkoviću koji nam kazuje da u 2019. godini nemamo razloga za brigu, pošto mu je „Mars u Ovnju“, a usled položaja progresivnog Meseca koji se kreće kroz Škorpiju, naš će gospodin predsednik „čvrsto i samouvereno vladati domaćom političkom scenom“. Sada možemo jedino još da sa nestrpljenjem iščekujemo da se na „Pinku“ pojavi Irena Sijekloča Müller da nam konačno kaže šta možemo da očekujemo od vanzemaljaca.

Pošto su nam proroci Dušan Veličković, Dragan Janković i Ruža doneli blagu vest o budućoj pobedi vladajuće radikalno-napredne koalicije pod vođstvom navrhvođinim koji će, kao što smo videli, razbacati opoziciju koja će ipak izaći na izbore, jer kako bi inače drugačije mogla da izgubi, a potom će „čvrsto i samouvereno vladati domaćom političkom scenom“, sve je opravdanije opredeljenje one šačice od „1.500–1.600, ali nije važno“ građana koji su smislili podli izgovor da unapred i protivno želji i volji zvezda, Marsa i Merkura, bojkotuju izbore poručivši da neće izaći na izbore pod ovakvim nedemokratskim uslovima, tj. ako vlasti ne ispune nekoliko specificiranih uslova koji garantuju iole fer i poštene izbore. Naravno, opozicione političke stranke, prema našim procima, ući će u izbornu trku i voditi prljavu kampanju protiv navrhvođe, pa saobrazno tome i doživeti krah!

I što bi rekli Siniša Mali i Goran Vesić: „Je l to hoćete? To hoćete?“

Pošto već znamo kakvi će biti rezultati izbora i sve ostalo, mada, kako sada stvari stoje, za izbore koje organizuje naprednjačka Sorabija nije potrebno konsultovati vanzemaljce, onim strankama koje sebe predstavljaju opozicionim, građanin može poručiti već sada: vi idite na izbore, ali da znate – ovo neće biti građanski izbori, ovo će biti podanički izbori na kojima će navrhvođa premašiti i rezultate Titovih izbora iz sedamdeset i neke, kada je na iste izašlo 104 odsto glasača. Ne znam da li su tada na izbore izašli i pokojnici, ali znam da će ovaj put, u svetloj tradiciji 90-ih koju baštini sadašnja vladajuća žabokrečina, na izbore će zasigurno pohrliti, sem pokojnih i vampira, još i masa zombija (ekvivalent podanika), što će biti vanredni uspeh naprednjačkih aktivista u tradicionalnoj akciji „razvaljaj od vrata do vrata – siguran glas“. Onih „1.500–1.600, ali nije važno“ građana, što bi rekao naš ministar unutrašnjih dela Stefanović dr Nebojša, neće izaći na izbore. Ali šta je to u odnosu na #1 od 5 miliona?! Ništa!

Šalu na stranu, naprednjaci su verni svom kontinuitetu, nastavljaju svoju infantilnu kampanju i dižu intenzitet permanentne kampanje započete još 2011. godine, samo ovaj put prilično slinavo. Građani, onih „1.500–1.600, ali nije važno“, onih „#1 od 5 miliona“, u koje bi valjalo ubrojati onih par miliona koji su napustili a i dalje napuštaju Srbiju, znaju da su dobro utrenirani medijski džukci odavno pušteni s lanca i da od poštenih izbora nema ništa; da će svaki put biti sve gore i gore, uostalom, lokalni izbori u Lučanima su jasno pokazali da su osim medijskih trenirani i međ građane ali i podanike, za svaki slučaj, da neko od njih ne pomisli da može biti građanin, pušteni besni psi kakvi na evropskom prostoru nisu viđeni još od pada Hitlera, a potom i Staljina, željni da okrvave svoje oćnjake.

Iako ne postoji visoko mišljenje o postojećoj opoziciji, izgleda da je i njima postalo najzad jasno da izlazak na unapred lažirane izbore predstavlja pružanje legitimteta bezakonju i ličnoj diktaturi jedine institucije u Srbiji, predsedniku svega i svačega u multiplikovanom sticaju.

Građanima, ne samo onim „1.500–1.600, ali nije važno“, ili onim „#1 od 5 miliona“ jasno da biti fin nije teško, ali je dozlaboga glupo, te da samo idiot može poštovati naprednjačke izborne procedure i pravila čak i u slučaju apstinencije, tiho neučestvovanjem i neizlaskom na izbore znači saučesništvo u besprizornom političkom naprednjačko-radikalno-kriminalnom i anticivilizacijskom lopovluku, a time i antisrpskom;

građanima je jasno da samo permanentni i masovni slobodarski građanski protesti u Beogradu, Nišu, Novom Sadu, Kraljevu, Kragujevcu, Požarevcu, Vranju, Užicu, Zrenjaninu, Pančevu... tokom njihove „izborne kampanje“, tokom izborne tišine i tokom dovođenja i privođenja podanika na glasanje, kao i nakon izborne cirkuske predstave, mogu ih obesmisлити u toj meri da međunarodna zajednica to neće moći prenebregnuti i da će morati da odbace rezultate navodnih izbora. Nije nemoguće, mada je teško verovatno da će neko iz masa navrhvođinih podanika shvatiti o čemu se radi.

Conditio sine qua non budućnosti Srbije jeste razotkriti besmisao ovog režima, učiniti da izbori koje režim ne želi da izgubi, koje mora „dobiti“ onakvim kakvi jesu, nedemokratski i nelegalni.

Za sledeće izbore, naravno slobodne i demokratske, moraju se izboriti građani jer to neće učiniti niko mimo njih, uostalom, zar se u tome ne sadrži sintagma o izostanku 6. oktobra koju sada neki tzv. intelektualci, poput izvesnog književnika-kolumniste, žele obesmisлити i građane pasivizirati kako se ništa ne bi promenilo čak iako bi se sve promenilo.

Za početak više nego dovoljno, a za bilo koje buduće izbore potrebno je sve ono što je do sada izostalo, da građanin bude građanin – političko biće!

►► **Za sledeće izbore, naravno slobodne i demokratske, moraju se izboriti građani jer to neće učiniti niko mimo njih**

KAKO SE DOSTIŽE EKONOMSKA SLOBODA?

Potplaćivanje stranih “investitora”

Piše: Branka Stamenković

Ekonomska sloboda je osnov svake druge slobode. To je podjednako tačno i u slučaju države i u slučaju građana. Kada pojedinci u državi jedva sastavljaju kraj s krajem, živeći u egzistencijalnom strahu – podložni su ucenama. Kada država nije ekonomski snažna i stabilna, izložena je vetrometini geopolitičkih pomeranja. U odnosima s velikim silama male i ekonomski stabilne države pregovaraju, dok male i ekonomski slabe zemlje po pravilu stradaju, na ovaj ili onaj način.

Servilna politička “elita”

Srbija je ekonomski slaba zemlja, ali ne zato što je opustošena devedesetih, niti zato što nema resursa i potencijala, što su joj građani lenji ili što nema drugog izbora – na šta se, inače, izgovaraju sve vlasti koje smo imali od početka 21. veka naovamo. Srbija je ekonomski slaba zemlja zato što ima nesposobnu, neinventivnu, korumpiranu i servilnu političku „elitu“ koja se već 20 godina smenjuje na vlasti pod barjakom iste ekonomske vizije: strani investitori će nas spasiti.

S obzirom da strani investitori nikad sami ne dolaze u državu u kojoj nema pravne sigurnosti koja bi bila garancija njihove investicije, naša politička „elita“ ih bukvalno potplaćuje da dođu.

Osim što im poklanja na desetine hiljada evra subvencija po otvorenom radnom mestu (na kome građani Srbije rade za jedva 200 do 300 evra mesečno), obezbeđuje im i brzo i lako preskakanje svih birokratskih prepreka, poklanja im gradsko građevinsko zemljište, obezbeđuje im besplatnu logistiku i infrastrukturu, pa im se čak dodvorava i nazivanjem gradskih ulica po vlasniku kompanije, kao što se to nedavno desilo u Čačku.

Domaće firme, mala i srednja preduzeća, ne mogu da računaju na ove pogodnosti. Njima inspekcija sedi za vratom i za najmanji birokratski prestup. Od njih se očekuje da iz svojih prihoda, a ne iz subvencija, plaćaju nerazumno visoke poreze i doprinose, pod čijim teretom je svaki njihov potencijalni rast i razvoj u startu onemogućen. Ukoliko im je ambicija razvoja baš velika, eventualno imaju mogućnost da se „uhvate u kolo“ partokratije, tj. plate reket partiji na vlasti, nakon čega automatski gube svoju ekonomsku, ali i svaku drugu slobodu.

Rezultat ovakve ekonomske politike je zemlja jeftine radne snage. Inostrane, mahom nemačke kompanije, samo zbog te jeftine radne snage i dolaze, a razvoj domaćih firmi je ovom nelojalnom konkurencijom potpuno blokiran, te su i zaposleni kod njih osuđeni na male plate. Privrednog rasta nema bez profita domaćih firmi koji bi se trošio na domaćem tržištu, a profit koji nemačke kompanije ostvare u Srbiji, troši se na tržištu Nemačke, podstičući njen privredni rast, a ne naš.

► **Šansa za dostojanstven život traži se izvan granica Srbije**

► **Od domaćih preduzetnika se očekuje da iz svojih prihoda, a ne iz subvencija, plaćaju nerazumno visoke poreze i doprinose**

Srbija, zemlja za potkusurivanje

Za korumpiranu političku „elitu“ na vlasti, ovo je

dvostruko primamljiv scenario naše ekonomske budućnosti. S jedne strane, njihova se lična nesposobnost i neinventivnost manje vidi, a s druge strane, ekonomski porobljene građane koji žive u konstantnom egzistencijalnom strahu lakše je uceniti i uvući u koruptivno kolo. Poslovi u državnoj upravi i lokalnoj samoupravi, javnim preduzećima, institucijama i ustanovama postali su osnovni metod ucene: učlani se, pa ćeš raditi; glasaj za mene, inače će ti ćerka izgubiti posao; čuti i ne talasaj, inače ćeš biti prebačen na gore radno mesto; itd.

Zaveštanje ovakve ekonomske vizije jeste podatak da oko 100.000 ljudi godišnje napusti Srbiju i ode u svet, i to pod pokroviteljstvom roditelja koji su sopstvenu mladost uzaludno ulupali u ekonomski slaboj Srbiji, iščekujući suštinske promene do kojih nije došlo. Naša mladost neće da radi u nemačkim fabrikama za ponižavajućih 200 ili 300 evra mesečno. Šansu za dostojanstven život traže izvan granica Srbije.

Međutim, to nije sve. Osim što je odgovorna za masovni egzodus stanovništva, ovakva ekonomska politika Srbiju čini veoma podložnom stradanju u slučaju velikih geopolitičkih pomeranja. Kada smo ekonomski zavisni samo od jedne velike zapadne sile, kao što trenutno jesmo od Nemačke, svaki njen geopolitički takmac Srbiju vidi kao plodno tlo za međusobno potkusurivanje.

Stoga ekonomska vizija razvoja Srbije mora u svom centru imati domaće firme i preduzetnike koje ne treba stavljati u inferioran položaj u odnosu na nemačke, niti bilo koje druge inostrane firme. One su, naravno, dobrodošle, ali ne pod povlašćenim uslovima u odnosu na domaće privrednike. Subvencije za dolazak stranih „investitora“ treba potpuno ukinuti, a potom poreskom reformom rasteretiti privrednike u Srbiji, bez obzira da li iza njih stoji domaći ili strani kapital. To je jedina zdrava osnova za privredni rast, a on jedini može vratiti nadu u perspektivnu budućnost u Srbiji, kako bi se egzodus stanovništva zaustavio.

(Autorka je zamenica predsednika DJB i narodna poslanica)

S ČIJIM INTERESIMA SE POKLAPAJU NAŠI INTERESI?

Vreme je da se izabere strana

► **SAD je ušao u sukob sa Nemačkom jer je nemačka EU evrom počela da ugrožava svetsku dominaciju dolara**

Piše: Saša Radulović

EU projekat je krenuo u pogrešnu stranu i umesto evropskih vrednosti kojima se nadaju građani Srbije, postao poligon za nemačku dominaciju. Nemački interesi na Balkanu nisu evropske vrednosti i uređen sistem, već jeftina radna snaga i autokrate na vlasti. Vučić je protagonista te nemačke politike i zato ga bezrezervno podržavaju, iako krade izbore, pljačka Srbiju, uništava njene institucije, razara vladavinu prava, uvodi potpun medijski mrak.

Zbog svega toga, interesi Nemačke su suprotni interesima Srbije. Nikada nismo bili saveznici, niti ćemo to biti.

SAD nisu sila dobra u svetu. Oni su nas i bombardovali.

Važno je reći da je to bila Klintonova politika. SAD su samo svetska sila čiji su se interesi ponovo poklopili sa interesima Srbije. Valja nam to prepoznati.

Interes SAD više nije Kosovo. Njihov interes je prekid nemačke dominacije u Evropi. Interes Srbije da izađe iz kandži Nemačke se poklopio sa interesima SAD. To oni naravno znaju. Zato su i pokrenuli kampanju da nas podsete da smo bili saveznici u dva svetska rata. Nisu rekli protiv koga, ali valjda toliko znamo i sami. Sada bi, naravno, da zaboravimo i bombardovanje. Mi to svakako nećemo zaboraviti, ali to ne treba da nas sprečava da prepoznamo šta nam je danas u interesu.

SAD je plasirala ideju o podeli kako bi minirala Briselske razgovore koje gura Nemačka. I uspeali su. Ako ništa drugo, možemo da prepoznamo da nam je to u interesu. SAD napada princip nepromenljivosti granica jer time želi da razbije Nemačku politiku.

U toku je sukob zavađenih zapadnih sila za dominaciju. Sukob između SAD i Nemačke. Srbija nikada nije morala da bira između Zapada i Rusije, ali je dva puta morala da bira između zavađenih zapadnih sila. Rusija takođe. Interes Srbije je da izabere stranu. Ako je ne izabere, ostaće na strani Nemačke gde su je Vučić i Tadić i doveli.

► **EU projekat je krenuo u pogrešnu stranu i umesto evropskih vrednosti kojima se nadaju građani Srbije, postao poligon za nemačku dominaciju. Nemački interesi na Balkanu nisu evropske vrednosti i uređen sistem, već jeftina radna snaga i autokrate na vlasti**

BUDUĆNOST SRBIJE SU DOMAĆA PRIVREDA I DOMAĆI PREDUZETNICI

IT industrija motor razvoja

IT Industrija softvera u Srbiji je prošle 2017. godine imala izvoz od 760 miliona evra. To je rast od skoro 30 odsto u odnosu na 2016. godinu.

Političari i ove i prethodne vlasti nas godinama ubeđuju da smo nesposobni kao narod, da ništa ne umemo, da nam je jedina šansa da motamo kablove za strane investitore za 200, 300 evra mesečno i da za tu privilegiju treba stranim investitorima da poklanjamo zemljište i po 10.000 evra za svako to radno mesto.

U prvih šest meseci ove godine, rast od 30 odsto je nastavljen tako da možemo očekivati da se izvoz softverskih usluga iz Srbije približi milijardi evra u ovoj godini.

Iz godine u godinu softverska industrija u Srbiji raste po stopi od 30 odsto, a 2011. godine izvoz je iznosio tek 172 miliona. Danas je skoro pet puta veći.

Softverska industrija je samonikla bez ikakve pomoći države. Ustvari, država joj je samo odmagala. Softverska industrija se razvila zato što Srbija ima mnogo pametnih ljudi kojima je razvoj Interneta pomogao da uspostave kontakt iz Srbije i nađu klijente u zapadnim zemljama. U Srbiji bez korupcije i reketa ne mogu da dobiju ugovore, ali zato na svetskom tržištu naši inženjeri i stručnjaci plivaju kao ribe u vodi.

Vlast u Srbiji potkopava softversku industriju zato što ne može da je kontroliše, jer ne može da kontroliše klijente koji su u inostranstvu i što te klijente ne interesuju partijska pripadnost, nameštanje tendera i korupcija, već samo znanje. Softverske kompanije bliske vlasti dobijaju sve ugovore u Srbiji. Umesto da podrži domaću industriju, vlast daje subvencije stranim kompanijama i time pokušava da je ugorzi i

► **Bućnost Srbije je u sopstvenim snagama, u oslanjanju na domaću privredu i privrednike. Ako sami sebi ne pomognemo, niko nam neće pomoći. Softverska industrija je jedan od motora razvoja naše privrede i dokaz da možemo. Valja joj otvoriti vrata kroz smanjenje poreza, smanjenje administracije, privlačenje investicionih fondova, reformu obrazovanja i uređen sistem koji radi za njih, a ne protiv njih**

stvara veštačku konkurenciju za IT kadrovima kojih nema dovoljno.

Vlast od Srbije pravi zemlju jeftine radne snage jer joj to tako odgovara. Od glasača ostaju penzioneri i jeftina radna snaga, koje uveseljavaju raznim "Farmama" i truju RTS-om, Pinkom i Informerom. Mladi ljudi beže iz zemlje.

Bućnost Srbije je u sopstvenim snagama, u oslanjanju na domaću privredu i privrednike. Ako sami sebi ne pomognemo, niko nam neće pomoći. Softverska industrija je

jedan od motora razvoja naše privrede i dokaz da možemo mnogo. Valja joj otvoriti vrata kroz smanjenje poreza, smanjenje administracije, privlačenje investicionih fondova, reformu obrazovanja i uređen sistem koji radi za nju, a ne protiv nje. Budućnost Srbije su njeni građani, ne jeftina radna snaga i političari bez dana iskustva u privredi koji žive na grbači svih građana.

Saša Radulović, predsednik Programskog saveta DJB i narodni poslanik

Srbija treba da teži saradnji sa EFTA

Pred poslanicima je sporazum koji se odnosi na saradnju sa zemljama EFTA.

EFTA je bila konkurent Evropskoj ekonomskoj zajednici koja je kasnije postala EU.

EFTA je bazirana na ekonomskoj saradnji, dok je EU poslata nadnacionani sistem.

Jugoslavija je pre raspada htela da postane članica EFTA, što bi bio dobar potez. EFTA-u je osnovala Velika Britanija koja sada napušta EU i očekuje se da ova organizacija ponovo zaživi.

Mi treba da težimo saradnji sa EFTA jer je EU otišla u pogrešnom pravcu, postala je poligon za dominaciju Nemačke. Ta dominacija je ekonomska, a pretače se i u političku moć. Britanija je to prepoznala i izašla iz EU zbog čega očekujemo da EFTA ojača.

EU kao politički projekat podržava sve loše u Srbiji, to je projekat pretvaranja

► **Jugoslavija je pre raspada htela da postane članica EFTA što bi bio dobar potez. EFTA-u je osnovala Velika Britanija koja sada napušta EU i očekuje se da ova organizacija ponovo zaživi**

Balkana u izvor jeftine radne snage, a ne evropskih vrednosti kao što su slobodni mediji, slobodni izbori, vladavina prava. Srbija treba da gleda ka alternativama jer EU ide u pogrešnom pravcu.

U ovom sporazumu se spominju i Farska ostrva koja su deo Danske, ali nemaju stolicu u EU. Danski ustav ih tretira kao deo Danske iako su poseban entitet sa svojom autonomijom.

Interesantno, sporazum između Danske i EU predviđa da građani Farskih ostrva nisu članovi EU, što nam govori da su moguće situacije da imate zemlju EU u kojoj je deo njene teritorije proglasio nezavisnost, ali nemaju stolicu u UN.

(Obraćanje Saše Radulovića u Skupštini Srbije 21. septembra 2018.)

EVROPI SU POTREBNE EKONOMSKE I KULTURNE, A NE POLITIČKE INTEGRACIJE

U državi treba uvesti red

Piše: Lazar Ristić, dipl ekonomista

Vreme autarhičnih zemalja, ako je ikada postojalo, prošlo je. Nijedna zemlja ne može biti ekonomski nezavisna. Nijedna zemlja nema dovoljno resursa za zadovoljenje svih potreba svog stanovništva. Stoga su primorane na saradnju prvenstveno jačanjem međunarodne trgovine. Racionalno ekonomsko razmišljanje jeste da zemlja treba da proizvodi ono što joj daje komparativnu prednost, a da ostale neophodne proizvode treba putem međunarodne trgovine da pribavi od drugih zemalja.

Savremenu svetsku privredu karakteriše potreba za što većom saradnjom između zemalja u rešavanju mnogih problema. Jačanjem međunarodnih odnosa između različitih zemalja nastaju razni integracioni blokovi. Jedan takav integracioni blok jeste Evropsko udruženje slobodne trgovine ili skraćeno EFTA.

Interesi političke unije

EFTA je osnovana u januaru 1960. godine. Činile su je zemlje okupljene oko Velike Britanije. Među osnivačima EFTA su bile još i Austrija, Švedska i Švajcarska. EFTA od samog osnivanja funkcioniše kao zona slobodne trgovine koja ima za cilj jačanje slobodne trgovine i ekonomskih odnosa među zemljama. To je takav oblik međunarodne integracije gde zemlje članice među sobom ukidaju sve carinske i necerinske barijere i omogućavaju slobodan protok robe, usluga, ljudi i kapitala, ali prema trećim zemljama, odnosno

zemljama koje nisu članice ovakvog oblike integracije, vode samostalnu trgovinsku politiku.

Prednosti koje zona slobodne trgovine kao oblik integracije donosi su brojne: veće tržište za plasman i nabavku proizvoda, specijalizacija za proizvodnju onih proizvoda za čiju je proizvodnju određena zemlja ekonomski najposposnija, rast konkurencije koji podstiče kvalitet, otvaranje prostora za više stope privrednog rasta i posledično rast dohotka i bolji životni standard građana.

Vlada Republike Srbije dugo godina kao strateški cilj ekonomske politike ima sticanje punopravnog članstva u Evropskoj uniji. Evropska unija je takođe oblik međunarodne integracije. Po svojoj strukturi i veličini EU je specifičan oblik integracije. Cilj EU od njenog osnivanja jeste da postane politička unija. Politička unija je poslednja faza u integracionim procesima koji podrazumeva gubitak suverenosti pojedinačnih zemalja i prenošenje ovlašćenja na nadnacionalne institucije. Dakle, jedna centralna banka, zajednička monetarna i fiskalna politika, zajednička bezbedonosna i spoljna politika itd.

U dosadašnjem razvoju EU je stigla da se razvije u monetarnu uniju koja podrazumeva prenošenje nadležnosti za vođenje monetarne politike na Evropsku centralnu banku i prihvatanje zajedničke valute, evro. Međutim, nisu sve zemlje EU prihvatile evro kao nacionalnu valutu, a

► **Vinston Čerčil je rekao da u spoljnoj politici ne postoje prijateljstva, već samo interesi Velike Britanije. Krajnje je vreme da neko u spoljnoj politici vodi računa o interesima Srbije i njenih građana. Ako ne mi, ko?**

one koje jesu čine poseban integracioni blok unutar EU koji se zove Evrozona.

Srbija ima alternativu

Među građanima Srbije postoje različiti stavovi i različita mišljenja po pitanju toga da li je dugogodišnji strateški cilj ekonomske politike Vlade Republike Srbije ispravan. Evrofanatici smatraju da EU nema alternativu, dok evroskeptici, ali i evrorealisti, smatraju da Srbija ima alternativne mogućnosti kada su u pitanju međunarodne integracije.

Ekonomska unija kakva je EFTA primerom pokazuje jasnu alternativu političkoj uniji kakava je EU. Od zemalja članica Evrozone jedino Irska i Luksemburg imaju veći dohodak po glavni stanovnika od zemalja članica EFTA-e. Stopa nezaposlenosti u zemljama EFTA je za svaku pojedinačno oko 3 odsto. Javni dug oko 40 odsto BDP-a.

Evropi jesu potrebne integracije, ali ekonomske, kulturne i obrazovne, ne političke. Prva je to shvatila Velika Britanija.

Naravno, članstvo u EFTA ili EU ne donosi samo po sebi veći dohodak po glavni stanovnika, bolji životni standard, manju nezaposlenost, manji nivo javnog duga itd. Srbija mora sama da reši unutrašnje probleme i da poboljša svoju konkurentnost na međunarodnom tržištu. Potrebno je uvesti red. Smanjiti korupciju unutar zemlje, rešiti probleme preduzeća u restrukturiranju, reformama i merama ekonomske politike uticati na rast izvoza. Potrebno je imati odgovornu socijalnu politiku, doneti zakone koji će uticati na poboljšanje privrednog ambijenta, ukinuti partijsko i rodbinsko zapošljavanje, smanjiti namete privredi, razvijati malo i srednje preduzetništvo itd. To je preduslov za konkurentnost na međunarodnom tržištu.

Vinston Čerčil je rekao da u spoljnoj politici ne postoje prijateljstva, već samo interesi Velike Britanije. Krajnje je vreme da neko u spoljnoj politici vodi računa o interesima Srbije i njenih građana. Ako ne mi, ko?

► **Ekonomska unija kakva je EFTA primerom pokazuje jasnu alternativu političkoj uniji kakva je EU. Od zemalja članice Evrozone jedino Irska i Luksemburg imaju veći dohodak po glavni stanovnika od zemalja članica EFTA-e**

PETI ROĐENDAN U DJB-U

Forum mladih razgovarao s Radulovićem

DJB je nedavno proslavio prvih pet godina postojanja, a tom prilikom, Forum mladih imao je priliku da u dvočasovnom razgovoru komunicira sa predsednikom Programskog saveta DJB i narodnim poslanikom Sašom Radulovićem.

Deo Foruma mladih, koji je uspeo tog dana da se probije do zavejanog Beograda, imao je mnogo pitanja za osnivača Dosta je bilo.

Za početak, predsednik Foruma Dimitrije Gašić pozeleo je dobrodošlicu svima i pitao Radulovića kako je bilo u Rakiti, koju je posetio dan pre ovog druženja, gde je ispred meštana tog sela predstavio zakon koji je podnet istog dana u Skupštini, kojim bi se zabranila izgradnja mini hidroelektrana u zaštićenim područjima.

Mlade je interesovala i budućnost, put Srbije ka Evropskoj uniji, aktuelna politička situacija na Kosovu i Metohiji, globalizam i neoliberalizam, ali i aktuelni protesti koji se organizuju širom Srbije.

Članovi Foruma mladih podelili su iskustvo sa protesta iz gradova odakle dolaze: Niša, Bora, Užica, Šapca, Kraljeva, Kule, Novog Sada i složili se da je važno jasno formulisati zahteve kako bi se sačuvala energija koja je

prisutna u šetnjama.

Na kraju, članovi Foruma mladih, zajedno sa aktivistima, članovima i funkcionerima DJB pridružili su se subotnjoj protestnoj šetnji po prestonici. *Redakcija Srpskog glasa*

IMA LI SRBIJA BUDUĆNOST?

Na mladima teret ostaje

Prema istraživanju iz 2017. godine, koje je sprovedla Krovna organizacija mladih Srbije, u Srbiji živi manje od 1.300.000 mladih. U mladu populaciju spadaju osobe između 15 i 30 godina.

Kada je reč o mladima, uvek se polemise o njihovim problemima, a svi dobro znamo koji su to problemi: stopa nezaposlenosti mladih u Srbiji je 32 odsto, otežani uslovi školovanja zbog teške materijalne i socijalne situacije, nedostatak perspektive...

Probleme možemo da navodimo, ali mi se tada bavimo posledicama. Da bismo rešili problem, moramo da pronađemo njegov uzrok, odnosno šta je to što dovodi do toga da mladi ne mogu da se zaposle ili da se normalno školuju u Srbiji. Uzrok su nametnuti teški uslovi života. Stiće se utisak da se sve radi da bi se došlo do nelojalne konkurencije. O čemu se zapravo radi?

Kada si mlad, da bi vodio zdrav, perspektivan i ione normalan život u Srbiji, moraš ili da imaš sreće da ti je porodica materijalno i finansijski situirana, u smislu da pripada samoproklamovanoj srpskoj eliti, ili da se privoliš interesnoj grupaciji koja se ogleda u određenoj političkoj partiji.

Dakle, ako želiš da igraš pošteno, da se regularno školuješ, da nakon školovanja regularno konkurišeš za posao, za „rivala“ ćeš najverovatnije imati nekoga ko se nije regularno školovao, ko je platio za diplomu na nekom, često, izmišljenom fakultetu, pa je uz pomoć partijske knjižice ili kumovskih veza na konkursu, ako ga uopšte i raspišu, „izdominirao“. I pobedio, normalno.

Šta mladima u takvoj situaciji ostaje? Mogu da poklone nerve, kičmu i ponos vladajućim strankama ili da se spakuju i pobegnu „preko“. Mladi tada, u većini slučajeva, biraju inostranstvo, nažalost. Ali ne na njihovu već opštu, jer ostajemo nemi pred egzodusom.

Apatija zahvata čitavo društvo, a naročito mlade. I tako

► **Da li će doći dan kad će mladi iz Srbije u inostranstvo ići samo kao turisti?**

problem za problemom se „valja“, a na mladima teret ostaje. Društvena apatija nastaje zato što se ne ceni znanje, stručnost, obrazovanje. Važnije je koga znaš, a ne šta znaš. Do posla možeš samo preko stranke i to isključivo ako se pokažeš i istakneš. Dobićeš posao, i nije bitno koji, važno je da dobro pišeš hvalospeve u formi internet komentara.

Da bi jednog dana deca naše dece mogla da imaju zdrav, normalan i prosperitetan život u Srbiji, da u inostranstvo idu samo kao turisti, mi koji smo, siguran sam, većina, moramo da budemo pametni. Ne smemo da dozvolimo „elitama“, kako političkim tako i samoproklamovanim, da nam i dalje kroje život, da nam posle Murte dođe opet Kurta i da sve ove šetnje budu uzaludne. Opet.

Sve manje verujem u onu narodnu izreku „Na mladima svet ostaje“. Ipak bih rekao da na mladima teret ostaje. Zato, vreme je da od Srbije napravimo lepo mesto za život.

Nikola Polić, Forum mladih Dosta je bilo

ULAGANJE U ŠKOLOVANJE I RAZVOJ DETETA PRIVILEGIJA BOGATIH

Bacanje bisera pred svinje

Piše: Sanja Majdak

O obrazovanje u Srbiji nikada nije bilo skuplje. Školovanje dece postala je izuzetno skupa investicija u kojoj je odnos troškova i očekivane koristi u velikoj nesrazmeri.

I dok se kod investiranja u neki posao očekuje povraćaj uložених sredstava i zarada, ulaganjem u obrazovanje svog deteta roditelj očekuje da će njegovo dete postati samostalna osoba koja se sama izdržava. Međutim, podaci pokazuju da čak 69,5 odsto mladih između 18 i 34 godine i dalje živi u roditeljskom domu. Ta brojka je znatno iznad proseka Evropske unije koja iznosi 47,9 odsto. Mladi su zbog ekonomske situacije primorani da budu u okviru porodice jer nemaju perspektivu i teško nalaze posao u svojoj struci.

Svesni da fakultetska diploma nije garant pronalaženja posla i ostvarivanja ekonomske nezavisnosti, roditelji ulažu dodatna sredstva da bi svojoj deci omogućili sticanje novih znanja i veština. Tako, mnoga deca idu u privatne škole stranih jezika ili imaju privatne časove i treniraju različite sportove.

Bavljenje sportom postalo je veliki biznis. Da bi se vaše dete bavilo nekim sportom u Beogradu, moraćete da izdvojite mesečnu članarinu od 1000 do 16.5000 dinara. U troškove treba uračunati kupovinu opreme, kao i novac za putovanja, takmičenja i pripreme. Previsoke članarine koje mnogi klubovi naplaćuju ne čine samo bavljenje sportom nedostupno deci čiji roditelji to ne mogu da priušte, već je to i ugrožavanje njihovog osnovnog prava zagarantovanog

► **Mnoga talentovana deca utakmice provode sedeći na klupi gledajući svoje manje talentovane drugare na terenu**

Zakonom o sportu po kome sport mora biti dostupan svakom. Zbog toga mnogi talenti ostaju neotkriveni, a mnogo mladih ostaje prepušteno ulici sa svim zamkama, poput narkomanije i kriminala koji tamo vrebaju.

Kad uspete da obezbedite potreban novac da bi se vaše dete bavilo sportom, nailazite na novi problem. U Srbiji postoji nešto što se zove „prijatelj kluba“. Ta pojava je posebno prisutna u fudbalu i košarci. To je roditelj čije dete trenira u nekom klubu i koji materijalno ili na neki drugi način pomaže klub. Deca „prijatelja kluba“ su favorizovana u odnosu na ostalu decu, imaju bolji tretman i dobijaju više prilika da budu na terenu. Mnoga talentovana deca utakmice provode sedeći na klupi gledajući svoje manje talentovane drugare na terenu. Zato mnogi roditelji pokušavaju da svoju decu pošalju u inostranstvo gde talentovani sportisti, osim što imaju tretman adekvatan talentu, dobijaju i stipendije.

Poseban problem čine termini koji su apsolutno neprikladni uzrastu dece. Zbog velike komercijalizacije sporta, sale i tereni su preokupirani, pa deca imaju treninge u kasnim

večernjim časovima kad bi trebalo da su u krevetu.

U današnjem svetu ništa nije besplatno, ali država bi morala da pronađe način da bavljenje sportom postane pristupačno za sve mlade koji vole sport i to ne sme da bude privilegija bogatih. Finansiranje sportskih klubova trebalo bi da preuzmu opštine i da omoguće besplatno bavljenje sportom za svu zainteresovanu decu i mlade. To je ulaganje u budućnost. Kroz bavljenje sportom deca stiču radne navike, uče šta je fer igra, izgrađuju karakter. Stvaranjem zdravog pojedinca, stvorimo zdravu naciju.

Školovati jedno dete u Srbiji ovakvoj kakva je sada, omogućiti mu da završi osnovnu, srednju školu i fakultet, da nauči jedan ili dva strana jezika, da razvije svoj duh i telo kroz bavljenje sportom je kao da iznedrite jedan biser i bacite ga pred svinje. Zato su mnogi roditelji odlučili da svoje bisere raspu po belom svetu. Nadam se da ja svoje neću morati.

(Autorka je profesorka engleskog jezika i članica OO DJB Palilula)

JEDAN APEL PANČEVCIMA

Dostojanstvo nije na buvljaku

Pančevo je moj grad, pa iako nisam rođena u njemu, ovde sam od svoga ranog detinjstva tako da ga doživljam kao svoj rodni grad. U Pančevu su rođena moja deca, moji unuci.

Kada sam, putujući, odsustvovala iz Pančeva, bilo mi je drago što su ljudi na pominjanje imena mog grada pozitivno reagovali. Isticano je, doduše, i to da nam je veliko aerozagađenje, ali to je sudbina svih industrijski razvijenih gradova. Bile su to godine kada su u Pančevu postojale mnoge fabrike, posao se relativno lako nalazio, solidno se zarađivalo, pa samim tim i solidno živelo. Od mojih i suprugovih primanja mogli smo svojoj deci i sebi priuštiti odlazak na zimovanja (doduše u sindikalnoj režiji), letovanja, povremene izlaske na ručak u restoran, a da ne razmišljamo da li ćemo, narodski rečeno, "izgurati mesec".

Onda su došle devedesete, pa se zahvaljujući pogrešnoj politici i pogrešnim ljudima, dogodio krah svega. Sigurno su se u tim smutnim vremenima zahvaljujući svojim pozicijama i vezama mnogi dobro "snašli", ali ogromna većina nije.

U tom periodu, moje Pančevo postaje poznato po buvljaku. Takozvana "buvlja pijaca" postaje najveći izvor prihoda mnogih Pančevaca. Na njemu završavaju svoj radni vek mnogi radnici propalih fabrika i tako na neki način obezbeđuju egzistenciju za svoje porodice. Smetalo mi je kada su ljudi sa strane Pančevo pominjali jedino po poznatoj

"buvljoj pijaci", ali izgleda da to nije najgore što se vezuje za Pančevo.

Nedavno su održani lokalni izbori u Lučanima. Zar su ti izbori u maloj i lepoj varošici Lučanima bili toliko bitni da se sva svita SNS-a sjati tamo? Da li ljudi koji su učestvovali u tome imaju porodice ili su im partijski rejting i mrvice privilegija koje im partija omogućava važniji od svega? Kako će jednom, kada ova vlast ode, a ničija nije gorela

doveka, pogledati u oči svojoj deci, kumovima, prijateljima, komšijama...?

Poštujem svačije pravo da se politički opredeli i angažuje, samim svojim angažovanjem pokušavamo da doprinesemo da postanemo društvo jednakih prava za sve. To će se postići jedino ako partije koje su na vlasti prestanu vršiti represiju, pre svega nad svojim članstvom, učenama za radno mesto - partijskim zapošljavanjem i kada ljudi prestanu da prodaju svoj glas za litru ulja, kilogram brašna

i šećera ili za par hiljada dinara.

Dragi moji Pančevci, znam da se teško živi, znam da su mnogi na ivici egzistencije, da je teško doći do posla, ali znam i da smo kroz vreme iza nas prolazili kroz isto tako teška vremena. Sačuvajmo svoje dostojanstvo i ne dozvolimo da nam sutra bude neprijatno izaći na ulicu i pogledati u oči svojim sugrađanima.

Milena Pušelj Dosta je bilo Pančevo

Program Dosta je bilo

1. Struka stručnjacima. Zato, na najodgovornijim mestima u državnoj upravi moraju da budu stručnjaci, a ne zaposleni preko stranke. A do posla - konkursom, razume se.
2. Mora da se zna na šta se troše naše pare. Svaka javna ustanova, institucija, državna uprava i lokalna samouprava moraju građanima da polažu račune, posluju javno, jer je to njihova dužnost s obzirom da upravljaju novcem svih građana. Potpuna transparentnost države.
3. Sud da sudi po zakonu. Potrebne su nam jake institucije koje sprovode zakon, sud koji sudi po zakonu, a ne po tome ko je u kojoj stranci.
4. Jaka privreda - bogata zemlja. Kada je privreda neke zemlje jaka, školovanje je kvalitetno i besplatno, bolnice i lečenje besprekorno, a domaći privrednici potpomognuti od strane države. Mi želimo takvu Srbiju.
5. Svako dete ima pravo da se školuje. To nikako ne sme da zavisi od toga koliko roditelji zarađuju. Zato i osnovno i srednje obrazovanje mora da bude potpuno besplatno, a ne kao danas, kada ni dve plate nisu dovoljne da se kupe knjige i pribor.
6. Mora da se zna šta je naše. Država raspolaže ogromnom imovinom, poseduje mnogo nekretnina i trenutno se uopšte ne zna ko sve to koristi. Ispravnim korišćenjem državne imovine, dopunjava se i državna i sve gradske kase.
7. Da se zna ko je pljačkao građane. Ispitaćemo ko se sve obogatio pljačkanjem građana tokom privatizacija i otimanja državne imovine. Sve što je oteto, mora da se vrati.
8. Građane u Narodnoj skupštini treba da predstavljaju građani, a ne političari. A kada glasamo na izborima u našem gradu/opštini, glasamo za kandidate, a ne za liste. U parlamentu treba da sede građani iz svih delova Srbije.
9. Građani moraju biti informisani o svemu, a ne samo o onome što vlast želi da se čuje. Političari ne smeju da pritiskaju medije, mešaju se u rad televizija, novina, web novina i drugih medija, a neophodno je i da se javno čuju i drugačiji stavovi.
10. Nećemo plaćati strancima da kod nas otvaraju fabrike. Sve građane preskupo košta nešto što se zovu subvencije, a koje služe da stranim preduzetnicima platimo da dođu i otvore fabriku. Država najpre treba da pomogne svoje građane i domaće preduzetnike. A to nas dovodi do jake privrede. (Pogledajte pod tačkom 4)
11. Porezi i doprinosi koje plaćaju građani moraju biti niži. Minimalne plate će odmah biti znatno veće, a poslodavci manje opterećeni i dodatno podstaknuti od strane države.
12. Penzionerima da se vrate otete penzije i ukinе zakon o smanjenju. Svaki građanin stariji od 67 godina ima pravo da ostvari osnovnu penziju bez obzira da li ima radni staž. Na ovaj način se obezbeđuje dostojanstvena starost svim, prevashodno ženama, koje su ceo svoj radni vek obavljale poslove koji se ne plaćaju.
13. Država mora da pomaže porodice bez primanja. Svako domaćinstvo koje nema primanje od države mora da dobija mesečna primanja, za domaćinstvo i još za svakog člana pojedinačno.
14. Zdravstvena zaštita za sve građane. Država je dužna da svakom građaninu obezbedi besplatno lečenje u središnjim bolnicama. Para za to u državnoj kasi ima.
15. Našu zemlju treba da obrađuju naši zemljoradnici. Državnu zemlju treba da obrađuju naši ljudi i da za to dobijaju adekvatnu nadoknadu, a ne da se budzašto prodaje strancima. Oživećemo zadruge. Oživećemo sela.
16. Opštine i gradovi treba da imaju veće nadležnosti. Novac treba da ostaje u gradovima, a ne da se šalje za Beograd na raspolaganje. Svaki grad i svaka opština raspolaže svim novcem transparentno i u korist svih građana.
17. Regulisaćemo obaveze prema građanima. Zaposlenima u firmama u restrukturiranju, procesu privatizacije i stečaja povezati radni staž i isplatiti zaostale zarade na nivou minimalca, a deo iznad minimalca se pretvara u vlasništvo nad preduzećem. Rešićemo problem sa kreditima u švajcercima.
18. Rešenje statusa KiM po Ustavu i UN rezoluciji 1244. KiM je sastavni deo Srbije, nije država i nema prava na stolicu u UN. Srbija ne poklanja svoju imovinu i štiti interese svojih građana. Status Kosova ne sme da utiče na život građana, a da je to moguće, potvrđuju i mnogi slični primeri u svetu, poput Danske i Farskih ostrva.
19. Odnosi sa Evropskom unijom. Za Srbiju je prioritet uvođenje reda u državu, stavljanje domaće privrede na noge, uspostavljanje nezavisnih institucija sistema i vladavine prava, dizanje standarda života u Srbiji po uzoru na uređene države Evrope i sveta. Kada se postignu ti standardi, pitanje pridruživanja bilo kojoj političkoj organizaciji, građani će sami odlučiti kome ćemo se priključiti.
20. Spoljna politika. Srbija mora da bude otvorena prema svetu, ali da čuva svoje interese, odnosno interese svih građana i neguje dobrosusedske odnose.